

Proletari din toate țările, uniți-vă!

FLACARA

REVISTĂ SOCIAL-POLITICĂ
ȘI LITERAR-ARTISTICĂ

Publicația Centrală
Mășinile
Sunt Doara-Deva

Nr. 11 (303)
Anul X
18 martie 1961

PRIMĂVARĂ!...

1

2

Fotocronica **FLAGARII**

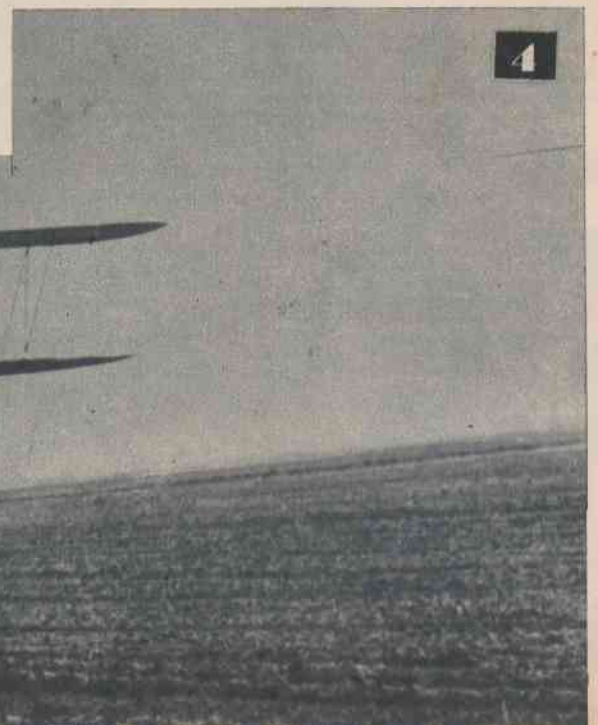
3

1 La întreprinderea textilă „Dacia” din București a intrat recent în funcțiune o secție nouă de finisaj pentru țesăturile de bumbac în care se folosesc procedee tehnologice moderne. Iată, în fotografia noastră, rampele la care se controlează calitatea țesăturilor.

2 Zi de primăvară în pădurea Băneasa.

3 O modernă instalație pentru uscarea—după vopsire — a carcaselor de la motoarele electrice produse de uzinele „Klement Gottwald” din București.

4 Pe ogoarele G.A.S. „Roșei” reg. București, împrăștierea îngrășămintelor chimice se face cu ajutorul aviației utilitare.

4

Admirând modelele de pantofi produse de muncitorii fabricii „Bela Breiner“!

MARCA

FABRICII

CALITATEA

Fotoreportaj
de R. RODA și S. STEINER

Nu este în intenția noastră să publicăm un fotoreportaj-ghicitoare, ci doar să începem fotoreportajul cu câteva întrebări... ghicitori, ca de pildă:

Ce asemănare este între un pantof și o perdea din loliile de mase plastice? Sau între un sul de piele artificială și un calup de ceară pentru lustruirea talpei? Dar între o cutie de cremă de ghetă și un... saxofon? Nu știți? Atunci, o ultimă întrebare ajutătoare: Ce asemănare există între toate obiectele de

mai sus?... Dacă nici acum n-ai găsit răspunsul, să vi-l dăm noi.

O singură asemănare. Ele poartă toate aceeași marcă, a fabricii producătoare: întreprinderea „Bela Breiner“ — Timișoara.

În secția de accesorii metalice întâlnești muncitori care te uimesc prin dibăcia și talentul cu care modelează metalul. Am cunoscut printre aceștia pe comunistul Gheorghe Quittner, de meserie apăsător de metal. Cu o bucăjică de lemn, apasă pe discul de metal (în turajie) pînă capătă forma dorită. Iată-l demonstrînd cum se poate transforma un disc de aluminiu într-o frumoasă vază.

Este într-adevăr surprinzătoare varietatea mărfurilor pe care le produce această întreprindere timișoreană. Vizitînd-o nu demult, am trecut prin toate secțiile și am înregistrat pe rînd: încălțăminte (vestiții pantofi cu marca „Arta Guban“ produși de muncitorii de la „Bela Breiner“); accesorii pentru industria de încălțăminte (pasta de lipit talpă, ceară de lustruit etc. etc.); vopsele — într-o bogată gamă de culori — necesare industriei noastre de pielărie; folii din mase plastice, mase plastice pe suport textil (piele artificială), în admirabile modele și în zeci de culori; accesorii metalice

pentru atelierele și fabricile de marochinărie (rame și închizători pentru poșete, catarame etc.).

Și ca să completăm oarecum catalogul mărfurilor produse actualmente de muncitorii de la „Bela Breiner“, ar trebui să adăugăm: ceară de parchet, cerneală de scris, veioze, lustre, saxofoane, cremă de ghețe etc. etc. Desigur, unii s-ar putea întreba: de ce o singură întreprindere — nu prea mare — trebuie să se ocupe de producția unor mărfuri atît de deosebite? Dar aceasta e altă problemă!

Muncitorii, maiștrii și inginerii fabricii „Bela Breiner“ se

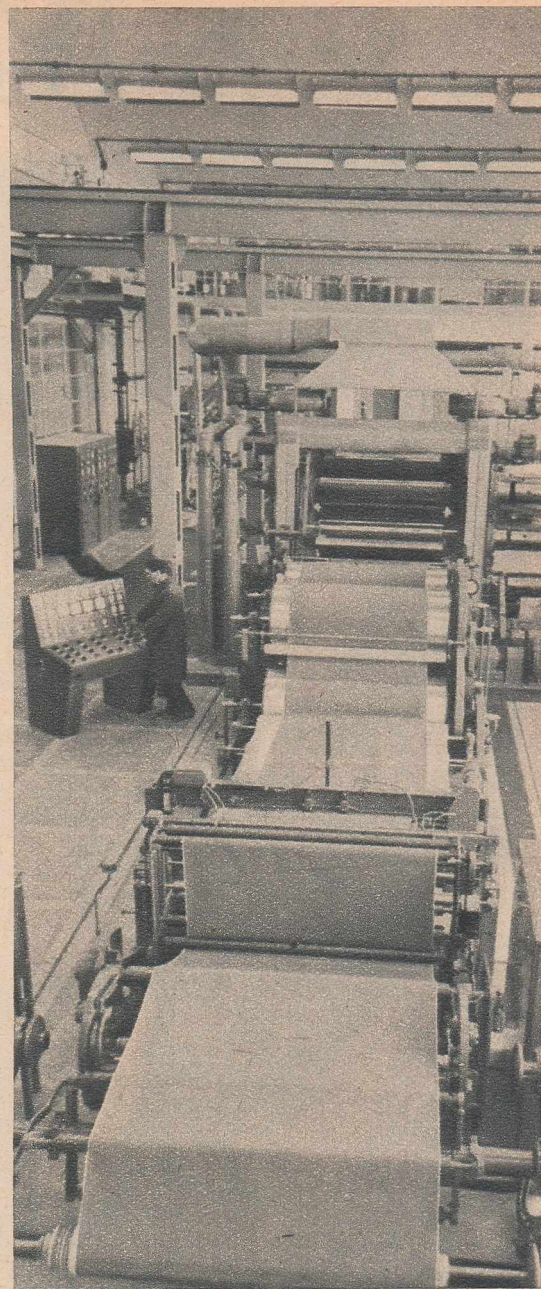
mîndresc, pe drept cuvînt, cu întreprinderea lor, care s-a născut și s-a dezvoltat în anii noștri. Este remarcabilă străduința ce o depun de a crea mărfuri și modele tot mai numeroase și de calitate superioară, preocupare care constituie o trăsătură caracteristică acestei întreprinderi timișorene.

I-am cunoscut pe animatorii și creatorii de frumuseți de la „Bela Breiner“ în plină activitate. Le-am urmărit munca în mai toate fazele de producție, am admirat produsele muncii lor și ne-am gîndit să vă comunicăm și dumneavoastră cîteva aspecte din toate acestea...

1

2

3

1 Un nou model de masă p'astică pe suport textil: desen cu dungi în două culori obținut printr-o inovație a inginerului Tiberiu Guban și a colaboratorilor săi. Utemistul Ștefan Bondar — muncitor calificat la locul de producție (stînga) — și inginerul chimist Emilian Secoșan sînt mulțumiți de noul lor model.

4

2 O veste bună pentru gospodine! Aceste mașini de înaltă tehnicitate au început să producă folii din mase plastice pentru fulgare, fețe de mese, perdele, ambalaje și altele. Bogata gamă de culori și variația de modele vor da multă bătaie de cap cumpărătoarelor cînd vor trebui să aleagă dintre ele. Și, mai ales... vînzătorilor care le vor servi!

3 O grădină de flori luminoase, așa pare a fi sala de probă a lustrelor, a aplicelor și a veiozelor.

4 Ați avut desigur prilejul, și nu o singură dată, să vedeți pielea artificială produsă la „Bela Breiner”: în autobuzele și troleibuzele „Tudor Vladimirescu”, în avlon, în tren etc., sub formă de tapițerie a scaunelor sau a pereților. Iată acum și alte aplicații ale acestui produs: o cameră în care pardoseala, pereții dulapului, scaunele și masa sînt tapișate cu mase plastice produse de muncitorii de la fabrica „Bela Breiner”.

În paginile de față este relatată o zguduitoare dramă provocată de infectarea cu radiații atomice a doi tehnicieni dintr-un laborator din S.U.A. și a familiilor lor. Dincolo de caracterul său tragic, „cazul Houston” reamintește americanilor — și nu numai lor — ce urmări îngrozitoare are otrăvirea actinică pe care o provoacă exploziile cu arme atomice. Savanți cu renume din lumea întreagă, printre care și cunoscuți oameni de știință din S.U.A., cum e dr. Linus Pauling, laureat al premiului Nobel, au atras în nenumărate rânduri atenția opiniei publice mondiale asupra primejdiei care amenință omenirea în cazul continuării experiențelor atomice, ai căror avocați zeloși se află la Pentagon. „Se poate afirma cu deplină temei — a arătat savantul sovietic V. Emelianov — că pînă și unele doze mici de radiație exercită o influență nefastă asupra eredității și, în ultimă analiză, duc la boli grave, cum sînt cancerul și leucemia, și la diverse anomalii. Continuarea experiențelor înseamnă continuarea contaminării atmosferei terestre cu radioactivitate necontrolabilă”.

Exprimînd o profundă grijă pentru soarta omenirii, pentru viitorul umanității, Uniunea Sovietică, susținută de toate celelalte țări socialiste, a preconizat încheierea unui acord cu privire la încetarea experiențelor cu arma nucleară, pretutindeni și pentru totdeauna. Dar, datorită poziției puterilor occidentale, lucrările conferinței de la Geneva, convocate în acest scop, au bătut pasul pe loc multă vreme. Acum, la redeschiderea lucrărilor conferinței, opinia publică mondială cere încheierea cât mai grabnică a unui acord care să contribuie la eliberarea omenirii de coșmarul unui război atomic pustiitor.

VICTIMELI

TRAGEDIA DE LA HOUSTON —

Houston. O mică localitate din Texas — S.U.A. Acolo unde fabricanții de armament atomic trebăluiesc cu înfrigurare.

Într-una din zile s-a produs într-un laborator un accident. S-a spart o butelie? A plesnit o țevă ori a crăpat peretele protector de plumb și beton al unui rezervor? Amănunte nu s-au dat. Numai patronii știau. Jackson E. Mc Vey, ca și colegul său Harold E. Marthway, care lucrau acolo ca tehnicieni, s-au înapoiat acasă la sfîrșitul orelor de lucru, fără să bănuiască nimic.

Dar în pielea, în părul și hainele lor purtau cumplita moarte actinică. Supuși iradierii cu „Iridium 192”, ei și-au contaminat și familiile. Cînd și-au dat seama de aceasta era prea tîrziu...

Un timp au încercat să ascundă familiilor lor tragedia. Pînă la urmă, condamnarea la o moarte lentă a soțiilor și copiilor celor doi tehnicieni n-a mai fost un secret pentru nimeni.

★

Ce se petrece acum cu acești doi oameni?...

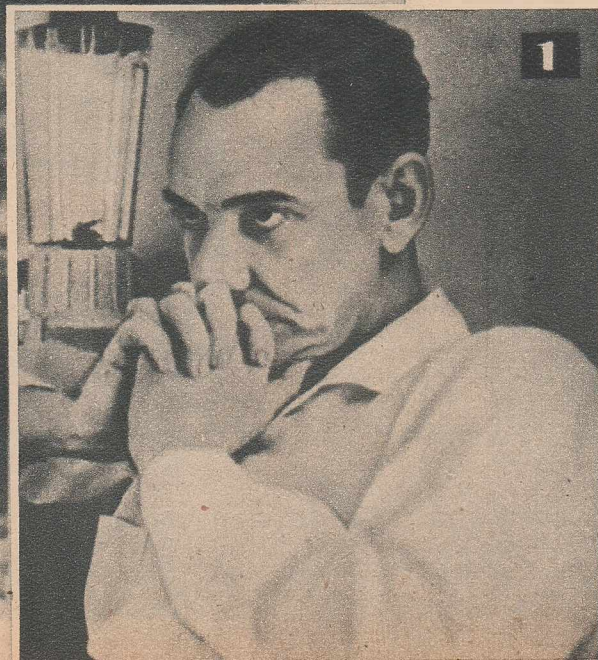
Au fost puși la index: periculoși! Pericol de contaminare! Nimeni nu-i mai angajează. Toate ușile, toate porțile li se-nchid în nas: „Ne pare rău, dar n-avem

1 Ce soartă ne așteaptă! O întrebare chinuitoare care-l frîmintă deopotrivă pe Jackson Mc Vey (în fotografie) și pe membrii familiei sale.

2 Cîte visuri nu și-a făcut Eddie Mc Vey!.. Iar acum trăiește cu groaza zilei de mîine: „Dacă vor muri părinții!... Dacă voi orbi!...”

3 Soția lui Mc Vey a fost atinsă de glaucom, iar fiica sa Linda are și ea primele simptome de infectare actinică.

nici un post liber..." Sau: „Deocamdată nu e posibil să vă dăm de lucru; mai așteptați..." Ori, chiar direct și brutal: „Cum de îndrăzniți să pășiți în biroul De ce n-ați telefonat? Nu știți că puteți provoca oricui o nenorocire? Părăsiți imediat întreținerea!”

Economiile lui Jackson E. Mc Vey și Harold E. Marthway s-au topit de mult. Mai întâi au luat drumul negustorilor de vechituri obiectele mai puțin necesare. Apoi au urmat și cele de strictă trebuință. Societatea i-a părăsit. Prietenii s-au rărit, ba chiar au dispărut. Vecinii îi privesc cu compătimire.

— N-avem nevoie de compătimire, ci de celule sănătoase de măduvă... — spune Mc Vey.

aveți banii ciștiți la proces. Mc Vey, ca și prietenul lui întru nenorocire Marthway, întreabă (pentru a cita oară?):

— Și pînă vom primi despăgubirile?

— Pînă atunci... țineți-vă bine! Consultația s-a terminat. Alții la rînd!

★

Proces... Avocații sînt convinși că pînă la urmă societatea proprietară a laboratorului va pierde în fața tribunalului și va trebui să plătească daune celor doi. Din care, firește, vor lua și ei — avocații — o bucată grasă.

— Ați dat o lovitură mare! — spun ei cu entuziasmul lor de serviciu.

Cei doi nu prea înțeleg

confirmă că suferă de leucemie. Cancerul singelui. Moartea prin radiații le-a intrat în corp. Marthway e în primejdie de a i se reactiva un cancer vechi, diagnosticat în fază incipientă și vindecat cu enorme sacrificii. În plus, și unul și celălalt sînt amenințați cu orbirea, în urma îmbolnăvirii de glaucom.

Madeleine Mc Vey, soția tehnicianului, s-a îmbolnăvit la rîndu-i de glaucom. Lumina îi arde ochii, provocîndu-i dureri îngrozitoare. Este nevoită să poarte ochelari negri în permanență.

Eddie are 18 ani și este unul din copiii soților Mc Vey. Încă de acum doi ani medicul a observat o mică pată pe retina ochiului său drept. „Exact la fel a început și la noi!” — exclamă înspăi-

mintată Madeleine Mc Vey, nefericita mamă. Linda, cel de-al doilea copil al soților Mc Vey, are 16 ani. Boala actinică a început să se manifeste și la ea, prin grețuri și dureri.

★

Sună telefonul. Mc Vey încearcă să glumească pentru a smulge un zîmbet alor săi: „Probabil că cineva vrea să-mi ofere o slujbă”. Dar nu-i decît negustorul de vechituri, care e gata să cumpere la un preț convenabil mașina de gătit și, eventual, saltelele...

Tînărul Eddie trăiește clipe de groază. Dacă vor muri tatăl și mama? Voi orbi pînă atunci? S-ar putea să mă vindec? E adevărat că nu voi avea dreptul să mă

insor, ca să nu aduc pe lume monștri?...

Ieri Mc Vey a trebuit să-și vîndă ultimele obiecte la care ținea atît: două puști de vînătoare. Și, la urma urmei, cîte zile le vor ajunge banii aceștia?... Procesul? El va dura ani și ani. Avocații laboratorului, plătiți bine, cunosc atîtea chichițe... S-ar putea ca, pînă la urmă, societatea — dacă nu dă faliment sau nu-și schimbă fondul comercial între timp — să fie obligată să plătească o oarecare despăgubire. Dar atunci Mc Vey și E. Marthway, ca și membrii familiilor lor, vor fi de mult pe lumea cealaltă. Cel mult, avocații vor rămîne să-și împartă între ei onorariile...

Anton ALEXE

ACUZĂ

UN AVERTISMENT

Din foarte puținul pe re-l au, trebuie să rupă n cînd în cînd ceva și ntru doctori. Iar aceștia arată optimiști... de fiecare tă cînd își încasează onoriul:

— Nu vă trebuie decît nplantare de măduvă sătoasă în șira spinării, șabilă să înlocuiască celule distruse de „Iridium 192”.

— Și cînd se poate face această operație?

— Îndată ce știința va progresa și la noi în această recție...

— Va costa mult?

— Foarte mult. Dar o să

sensul „loviturii”. Domnii „apărători” explică:

— Una este să ceri o despăgubire pentru un singur individ, fie el chiar cap de familie... Pricepeți? Iar alta e să pretinzi daune nu numai pentru tatăl atins de infecția actinică, ci și pentru mama, feciorul și fata. Suma urcă, urcă mereu, pe măsură ce noi membri ai familiei se îmbolnăvesc. Limpede?...

★

Limpedel Mc Vey a și slăbit pînă acum cu peste 24 de kilograme. Hemograma

Împotriva manevrelor celor ce profită de cursa înarmărilor, zeci de milioane de americani simpli cer cu hotărîre să se renunțe la politica războiului rece și să se încheie un acord cu privire la încetarea experiențelor atomice, să se interzică armele nucleare și să se înfăptuiască dezarmarea generală și totală, pentru care Uniunea Sovietică și celelalte țări socialiste militază cu consecvență. În fotografie, o demonstrație la New York împotriva experiențelor cu arma nucleară.

ACUM 90 DE ANI

LA „ASALTUL CERULUI”

de Dumitru HÎNCU

Primăvara aceasta se implinesc nouăzeci de ani de la lunile fierbinți și dramatice ale anului 1871.

Catastrofa militară de la Sedan, prăbușirea regimului terorist și putred al „micului Napoleon” — cum l-a stigmatizat Victor Hugo pe jalnicul Napoleon al III-lea — deschisese drumul spre adâncurile Franței. Dar în loc să canalizeze și să însuflească energia maselor populare împotriva invadatorului, așa-numitul „guvern de apărare națională” — care moștenise de la defunctul imperiu nu numai o țară ruinată, ci și o teamă aproape superstițioasă de clasa muncitoare — a preferat să cadă la înțelegere cu inamicul, decât să ridice poporul la luptă.

La 28 ianuarie 1871 guvernul a semnat capitularea rușinoasă în fața lui Bismarck. Capitularea cercurilor guvernante — la fel ca mai târziu, în 1940, a doua capitulare a claselor stăpînitoare în fața invadatorului — a jignit puternic sentimentele naționale ale poporu-

Să ne reamintim pentru o clipă o întâmplare petrecută în primăvara anului trecut. În timpul vizitei sale în capitala Franței, Nikita Sergheevici Hrușciov a zăbovit îndelung, mai mult decât în fața unor monumente fastuoase și în locuri celebre de multă vreme, într-un mic apartament din strada Marie Rose nr. 4. Și, alături de alte obiecte care evocau răstimpul petrecut de Lenin la Paris, tovarăgul Hrușciov și-a oprit privirile asupra vitrinei ce adăpostea exemplarul din ziarul bolșevic „Rabociaia gazeta” cu articolul în care geniul Revoluției din Octombrie a sintetizat învișămintele glorioasei epopei a Parisului Comunei. Vizita conducătorului guvernului sovietic era prin ea însăși plină de profunde semnificații și marca, cu logica simplă dar implacabilă a faptelor, schimbările produse în lume din ziua când poporul Parisului s-a ridicat pentru prima oară, cum spunea Marx în frumoasa-i imagine, „la asaltul cerului”. Ea sublinia cu o remarcabilă pregnanță că, preluat de mâinile vinjoase ale proletarilor ruși, drapelul roșu al Comunei din Paris a fost implinit de ei în 1917 pe a șasea parte a globului pămîntesc.

Iar astăzi, nădejdea în victoria socialismului, înăbușită în stăgna în 1871, a devenit o realitate triumfătoare pentru un miliard de oameni de pe glob.

Alsacia și Lorena erau predate noului imperiu german. Franța se obliga să plătească cinci miliarde de franci ca despăgubire coteropitorilor. Forturile Parisului urmau să rămână ocupate de germani pînă cînd Franța avea să verse prima rată de 500 de milioane de franci.

Cunoscînd starea de spirit a

risului luptător și mai mult curaj. Thiers își dădea seama că atîta vreme cît parizienii vor fi înarmați, nici un guvern nu va avea destulă autoritate pentru a putea conduce treburile țării împotriva voinței maselor populare. De aceea el va încerca prin toate mijloacele să dezarmeze proletariatul francez și, în primul rînd, detașamentul lui de frunte — muncitorii Parisului.

În această atmosferă încordată a venit la 15 martie ordinul lui Thiers de a smulge Gărzii naționale cele 227 tunuri amplasate la Balleville și Montmartre. În fața ofensivei reacțiunii, clasa muncitoare și mica burghezie orășenească din Paris și-au unit forțele și au respins atacul. Centrul militar-politic al clasei muncitoare era Comitetul Central al Gărzii naționale, alcătuit din delegați aleși din 215 batalioane din totalul de 270 cîte se aflau în Paris. În noaptea de 17 spre 18 martie, Thiers a mai făcut o încercare de a smulge parizienilor tunurile. Dar perfida lovitură s-a întors împotriva celor ce o plănuseră.

Rezistența muncitorilor s-a transformat, de data aceasta, într-o răscoală spontană.

În zorii zilei de 18 martie, Parisul a fost trezit de tunetul strigătului: „TRĂIASCĂ COMUNA!” Și din clipa aceea și pînă la 28 mai — la capătul „săptămîinii sîngeroase” — cînd reacțiunea a ucis cu o cruzime fără precedent în cimitirul Père Lachaise, lîngă Zidul federațiilor, pe ultimii luptători, Comuna s-a aflat în centrul atenției întregii lumi. Acolo, în Parisul luptelor muncitorești, a bătut atunci inima proletariatului din toate țările.

Exprîmind simțămînte împărțite de toate cugetele înaintate ale vremii, marele nostru Mihail Eminescu a găsit accente de o excepțională elocvență spre a glorifica marea luptă a comunarilor:

**Pe stradele 'nroșite de flacări orbitoare
Suiți pe baricade de bulgări de granit
Se mișc' batalioane a plebei proletare
Cu cușme frigiene și arme lucitoare,
Și clopote de-alarmă răsună răgușit.**

Comuna a fost primul guvern muncitoresc din lume. Ea și-a asumat două sarcini fundamentale o sarcină națională — eliberarea Franței de sub ocupația germană — și una de clasă — eliberarea muncitorilor din cătușele capitalismului. Așa cum a arătat Lenin, ea a învățat proletariatul european să pună în mod concret problema revoluției sociale. Comitetul Central al Gărzii naționale a pus bazele unui stat de tip nou și a luat un număr de măsuri social-economic îndreptate împotriva burgheziei — măsuri cu un evident caracter internaționalist, ceea ce a și însuflețit pe proletarii din toate țările

Comunarzi într-un răgaz dintre două lupte.

lui și a dat naștere unei largi mișcări de împotrîvire.

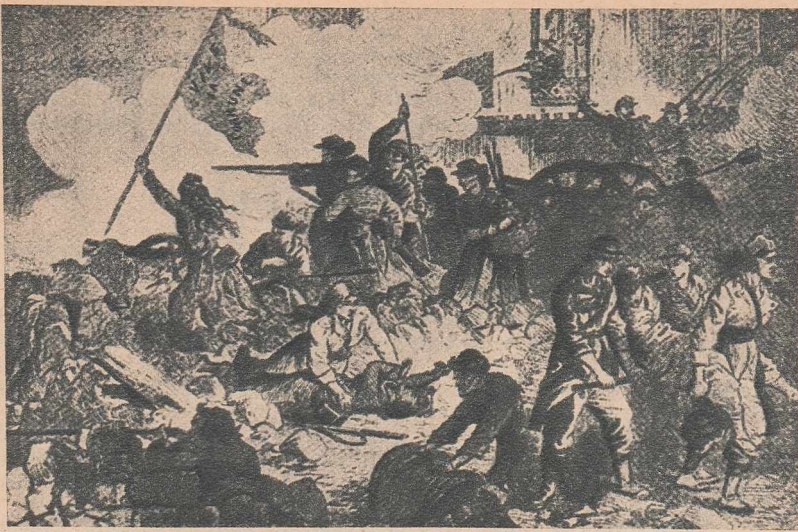
Și, de îndată ce desfășurarea evenimentelor a arătat că politica guvernului era o politică de trădare a intereselor naționale, elementele proletare înaintate au început, în Parisul tuturor elanurilor generoase să propage ideea proclamării Comunei, înțelegând ca o putere revoluționară ce trebuia să-și asume misiunea apărării patriei coteropite și a eliberării poporului de sub jugul claselor exploatare.

Cum Bismarck voia să dea o acoperire „legală” condițiilor umilitoare și nespuse de apăsătoare pe care încerca să le impună Franței, Adunarea Națională ieșită din alegerile făcute la porunca lui Bismarck l-a numit pe Thiers șeful puterii executive și, în această calitate, el a și semnat pacea.

Parisului, guvernul Thiers n-a cutezat să-și ia reședința în capitala Franței, ci s-a mutat tocmai la Bordeaux, pe țărmul Atlanticului — așa cum și mai târziu trădătorul Pétain s-a ferit să se instaleze în Parisul luptelor muncitorești, refugiindu-se la Vichy.

La 1 martie, cum era înțelegerea dintre Thiers și Bismarck, germanii au ocupat o extremitate a Parisului de pe atunci: faimoasele Champs Elysées. Cartierul ocupat a fost însă părăsit de locuitori, nimeni nu se apropia de el, era tratat ca o regiune ciumată. În fața protestului mut dar atît de vehement, după două zile — adică la 3 martie — germanii au fost nevoiți să-și ia tălpășița, luînd cu ei și gîndul de a-și mai face o intrare triumfală în capitală. Succesul dobîndit a insuflat Pa-

În zilele glorioase ale Comunei: o baricadă apărată de femei (reproducere după o stampă a vremii).

astfel încât Comuna din Paris a rămas în istorie și ca o strălucită mărturie de internaționalism proletar. Alături de revoluționarii ruși, polonezi, italieni, germani, pe baricadele Comunei au luptat și mulți români. Românul Gioroc a comandat postul comunard de la Issy, iar un alt român a fost în fruntea artileriei comunarde din Montmartre. Constantin Cantacuzino, doctorul Rojniță, Dobrea Nicolau, Ioan Cernătescu, doctorul Constantin Haralambie, Dimitrie Dobrescu și alții au apărat cu arma în mână primul stat proletar din istorie.

Nu e lipsit, desigur, de interes să amintim că tocmai în zilele când Parisul proletar se avânta la „asaltul cerului”, algerienii din Kabylia se ridicau împotriva colonialismului. Loviturile asuprașilor s-au abătut cu o egală ferocitate asupra comunardilor și a răsculaților din Algeria. Iar mai târziu comunardii deportați la Numea, în Noua Caledonie, s-au întâlnit acolo cu insurgenții din Kabylia și atât unii cât și ceilalți au putut să-și dea seama că aveau aceiași vrăjmași și că trebuie să fie frați în aceeași luptă.

Comuna din Paris nu și-a putut desăvîrși opera începută, din pricină că s-a oprit la jumătatea drumului în multe măsuri importante și a dat dovadă de o prea mare îngăduință față de vrăjmașii ei, ceea ce a permis acestora să pregătească „săptămîna singeroasă”.

Ea a fost astfel înfrîntă. În Franța din vremea aceea nu erau încă întrunite condițiile necesare pentru o revoluție socială victorioasă — forțe de producție dezvoltate, un proletariat bine pregătit și condus de un partid oțelit în lupte, alianța dintre clasa muncitoare și țărănime.

Dar Parisul muncitorilor din 1871, Parisul Comunei, va fi de-a pururi scump omului muncii de pretutindeni, căci el a vestit încă de acum 90 de ani o lume nouă.

Astăzi, când Franța se află în chingile unui regim direct subordonat monopolurilor capitaliste, când poporul francez își vede iar pămîntul patriei călcat de mercenarii noului Bundeswehr, când războiul de eliberare națională al poporului algerian se împletește din nou cu lupta forțelor democratice franceze împotriva dușmanilor comuni, învălmășite Comunei din Paris sînt un far călăuzitor pentru clasa muncitoare franceză în bătălia pentru salvagardarea intereselor naționale, pentru apărarea și reînnoirea instituțiilor democratice din patria ei.

Poporul francez s-a dovedit în nenumărate rânduri un demn continuator al tradițiilor revoluționare ale comunardilor. Iată un grup de patrioți francezi luptînd pe baricadele Parisului, în august 1944, pentru alungarea cotropitorilor hitleriști.

Mii și mii de parizieni aduc în fiecare an omagiul lor amintirii nepieritoare a eroilor Comunei, la Zidul federațiilor din cîmîtîrul Père Lachaise, acolo unde au fost executați glorioșii apăraători ai Comunei.

New York... Buffalo... Detroit. Cînd ți s-a făcut lehamite de străini și cînd ți-e dor s-auzi vorbind romînește, iei trenul și pleci la Detroit. Printre cei cinci sute de mii de locuitori găsești destui romîni care lucrează la „Ford” sau în altă parte și care sînt tare bucuroși să știe ce se mai întîmplă în țară... Și iată-l pe „Charles Robinson” plimbîndu-se prin acest oraș de lîngă marile lacuri. Își găsește o locuință în Franklin Street și, după multă alergătură, o slujbă temporară la S.I.N., în turnătoria de alamă. Numai că era departe de a se descurca. Cu chiu cu vai abia își tira zilele. Orice ar zice unii, tare mai e greu să ajungi milionar! Chiar dacă ar fi citit și broșura lui mister Ford, în care invidiatul patron al uzinelor din Detroit își deapănă amintirile și arată cum a ajuns regele automobilelor!

Robinson ar fi murit poate de foame dacă nu l-ar fi întîlnit pe doctorul Bleir. Mister Bleir are un cabinet pe Lincoln-Street și întîmplarea a făcut să-l opereze de apendicită. Din două în două zile Robinson vine la control și de fiecare dată lasă în palma albă a lui mister Bleir trei dolari. Singurii bani pe care îi mai cîștigă. Pînă într-o zi i-o trîntește de la obraz:

— N-am! Nu mai am nici un ban! Și-apoi mă simt chiar mai bine!
— Rana mai supurează, dragul meu... E nevoie de multe pansamente încă. Iar dacă n-ai bani, ne înțelegem noi...

„Om de treabă mister Bleir!” — își zice Robinson.

Din ziua aceea în fiecare seară Robinson pleacă de la fabrică direct la cabinet, unde îl slujește pe doctor. Primește cu zîmbetul pe buze bolnavii, potrivește aparatele de infraroșii, aranjează aparatele de masaj și... vînează pacienți!

HAI HUI PE MAPAMOND

(Urmare din numărul trecut)

Ideea cu pacienții e a lui mister Bleir.

— Charly, vrei să cîștigi cîțiva dolari pe zi? De fiecare client pe care mi-l aduci, ai un dolar... Concurența e mare...

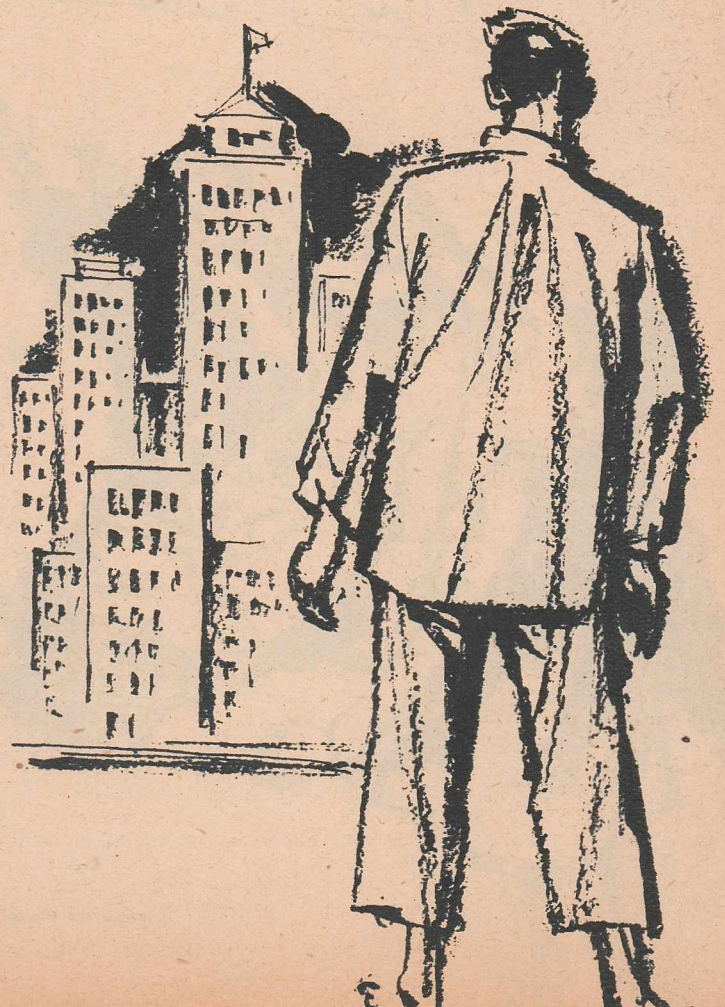
Ei, dacă-i vorba de concurență, totul e clar! Mister Bleir îi explică cum să fure clienții altor medici. Intră prin saloanele de primire ale confracților, stă de vorbă cu bolnavii care așteaptă, îi întrebă de ce suferă și pentru orice boală le dă adresa unui doctor formidabil, adică a lui mister Bleir.

Și iată-l pe Robinson colindînd seară de seară cabinetele. Cu fiecare zi clientela lui mister Bleir crește.

— Charly, ești un băiat de aur!

E adevărat! Dar dolarii curg în buzunarul lui mister Bleir. În fond, își zice Robinson, cu aparatele astea pot și eu face pe medicul. Numai că trebuie să-mi aleg o anumită specialitate. Oare America nu-i țara tuturor posibilităților?

...Într-o cameră modestă pe Eire-Street s-a deschis un minuscul cabinet medical. O firmă gravată în aramă indică numele și specialitatea tînărului medic: Charles Robinson, reumatolog! Spre seară se mai abate cîte un bolnav pe aici. Tînărul medic e foarte serios și atent. Pe lîngă masajele mecanice și tratamentele cu electricitate, domnul Robinson prescrie cu osebite băi călduțe cu multă sare și diverse infuzii

care sînt caligrafiate cu grijă, dar au denumiri stranii: sunătoare, mușetel etc. Or fi plante exotice sau cine știe ce elixiruri miraculoase? Nimeni nu știe... Nici un farmacist n-a auzit de ele, dar asta nu-i împiedică să „prepare“... rețetele.

Pînă într-o zi... Era la amiază și căra cu roaba niște piese de alamă pe lângă zidul fabricii. Rupt, transpirat, se opintea de-l dureau șalele. Și deodată, drept în față îi apare unul din clienții cabinetului său medical. Se oprește uimit în fața lui și nu-i vine să creadă ochilor...

— „Domnul doctor?“ — bolborosește pacientul uimit, recunoscîndu-l. Robinson e galben. Nu scoate nici un cuvînt. Își ia roaba și pleacă mut. Adio clientelă!

Așa s-a încheiat cariera de „medic“ a lui Charles Robinson.

NU E PREA GREU SĂ FII POPĂ...

1915... Cu chiu cu vai reușește să se angajeze la uzinele „Ford“. După trei zile de lucru domnul Ford concediază sute de muncitori și Charles Robinson e din nou pe drumuri. Numai o minune dumnezeiască poate să-l scape din ghearele mizeriei. Privește cerul așteptînd să ningă ca să găsească niscaiva lucru la dezapezît. În darn! Minunea vine cînd se aștepta mai puțin. Asta datorită călugărului Veniamin.

Veniamin fusese vreme îndelungată rîndaș la un boier din Covurlui. Într-o noapte, făcîndu-și socotelile lumesti, înțelese că săvîrșise atîtea păcate, încît nimic nu-l putea salva din vîlvătaiele iadului. Și, îngrozit, fugi la un schit și se călugări. Cum a ajuns din liniștea schitului moldo-valah în freamătul orașului Detroit, nimeni nu știa. Toți îi ascultau însă glasul grav, care tuna despre păcate și mîntuirea sufletului și-i priveau ochii cenușii și mari care aruncau fulgere. Dar iată că după treizeci de predici duminicale, Veniamin o ia din nou de la început. Enoriașii, plictisiți, îl roagă să citească din biblie. „Biblia e scrisă de pămînteni; eu vă cuvînt glasul domnului“ — îi înfruntă Veniamin. Oamenii află că Veniamin e analfabet, iar ei vor un predicator cu carte, să știe citi și din biblie. Și Veniamin pleacă blestemîndu-i.

„Oare-i atît de greu să fii predicator“ — se întrebă Robinson, după ce ascultase pățania „cuviosului“, destăinuită în bună limbă romînească. Ia să încerce! În prima duminică cîntă o priciasă. Enoriașii îl ascultă și tare le mai place glasul puternic de bariton. Îl roagă să le citească din biblie. Și prinde să citească cu glas scăzut, puțin pe nas, așa cum îl auzise pe popa din Mîrșani în copilărie. „Uite că nu e greu“ — se gîndește. Apoi l-au îmbrăcat într-o robă neagră, i-au dat săptămînal 75 de cenți fiecare și i-au zis „pater“. Iată-l dar ajuns și popă! Atîta doar că nu-i plăceau slujbele lungi! Totdeauna duminica la ora douăsprezece trebuia să se întilnească cu Bessy Martin și spre sfîrșitul slujbei mai sărea cîte două trei pasaje.

Bessy era o brunetică durdulie, foarte sfioasă, care la orice-i răspundea tandru: „yes“!

— Vrei să ne căsătorim, Bessy? — a întreat-o într-o zi.

— Yes!

Cît de ușor se aranjează toate lucrurile în America! Bessy zice yes, magazinul „Full Western“ îți dă mobilă în rate, mașini electrice de

gătît, patefon și plăci ce au înregistrate vocea lui Caruso! Totul pentru 1 800 de dolari!... Primele două rate sînt achitate. Dar apoi?... Apoi vine omul lui „Full Western“ și amenință. Și atunci parcă Bessy nu mai e atît de tandră. Și parcă nici America nu mai e „țara tuturor posibilităților“... În asemenea situație ești nevoit într-o zi să renunți la toate și să fugi de coșmarul zilei de mîine. „Full Western“ își ia înapoi mobila, Bessy pleacă... Și tu, Robinson?...

ULTIMUL NAUFRAGIU

— Eu plec la San Francisco. Poate mă îmbarc pe un vas care pleacă în Japonia. În America asta nu prea e de trăit. Așteptînd să fii fericit, de foame și se lipește burta de șira spinării...

Ca să ajungi din Detroit la San Francisco ai nevoie de cîteva sticle de whisky și de două pachete de țigări de foi. Asta în cazul cînd vrei să călătorești pe trenurile de marfă, ca Charles Robinson. Dar el era lefter. De aceea, în Montana, un manipulant l-a aruncat în plin mers din tren. Cite nu și se pot întîmpla în America!...

La San Francisco face clovnerie. La Santa Barbara, figurație de cinema; acum se numește Hans și cîștigă în șase zile șase dolari pe zi. La Butle Montana e electrician, iar la Salt-Lake City, lift-boy la un hotel.

...Săptămînilor și lunile trec în goană. În Europa războiul macină viețile oamenilor și distruge orașe. Charles Robinson ajunge în septembrie 1917 din nou la New York, după lungi peregrinări pe continent în căutarea unei slujbe stabile. Aici i se oferă pe „Wing“ un post de fochist.

„Wing“ părăsește New Yorkul într-o seară, cu destinația Le Havre. Se desprinde lin de docuri, fără ca să fie petrecută de fluturări de batiste. Nava aceasta poartă în pintecele ei o încărcătură secretă. Nici chiar fochistul Charles Robinson nu știe. Suspendat cu alți doi tovarăși pe niște schele de lemn în sala mașinilor, curăță în tăcere cazanele. Se gîndește cu bucurie că din Franța e mult mai ușor să ajungi acasă. Să umbli hai hui pe mapamond o viață întregă nu e bine. Se satură omul de toate. A ajuns flăcău tomnatic și e vremea să se însoare, să aibă o casă a lui și copii. Dacă-i vorba de răbdat de foame, asta o poți face și în țara ta. Oricum, tot mai bine-i printre ai tăi...

Și în clipa cînd, cuprins de dor, prinse să îngîne o doină oltenească, totul se prefăcu în tîndării.

...La nouă mile de țărîm, încărcătura de muniții de pe „Wing“ explodase. Cei din docurile New Yorkului văzură o coloană roșie, luminoasă, cum se ridică în aer, și trimiseră în grabă cîteva șalupe. În luminile reflectoarelor culeseră trei supraviețuitori ce se agățaseră de niște scînduri. Pe unul îl chema Robinson. „Wing“ nu mai era nicăieri. Doar oceanul își legăna lenș valurile.

EPILOG

Un bărbat înalt, bine făcut, într-un costum alb și o pălărie de panama, așteaptă la vamă. Cînd îi vine rîndul la control, întinde indiferent pașaportul și vameșul ia o poziție plină de respect. Parcurge minuțios documentul și deodată își ridică privirile și se uită lung la omul care stă în fața lui.

— Robinson? — întreabă nedumerit.

— Yes, sir! — răspunde acesta impasibil.

— Taci, mă! — izbucnește zgomotos vameșul intrigat. Auzi Iliescule — se adresează ofițerului de grăniceri — e oltean și zice că-l cheamă Robinson — Ești puțin!... — și-și ciocănește cu arătătorul capul.

Mister Robinson își scoate impasibil pălăria și o întoarce pe toate părțile, căutînd parcă un fir de păr rătăcit din întîmplare pe panama. Nevăzînd nimic, ridică din umeri și-și acoperă capul liniștit.

— Nu știe boabă romînește — conchide ofițerul.

— Cum dracu?! Doar e născut în Mîrșani! E oltean de-al nostru. Așa scrie pe pașaport! — ripostează vameșul intrigat.

Și, nedumerit încă, înmînează actele „străinului“.

— Thank you! Good afternoon!*) — salută Robinson și fără să vrea îi scapă un zîmbet.

Vameșul privi lung în urma omului, care cu un geamantănaș s pierde pe strada însoțită. Și dacă ar fi fost lîngă el, l-ar fi auzit cum spune: „În sfîrșit, sînt acasă! La revedere, Charles Robinson, te salut Constantin Vătau!“

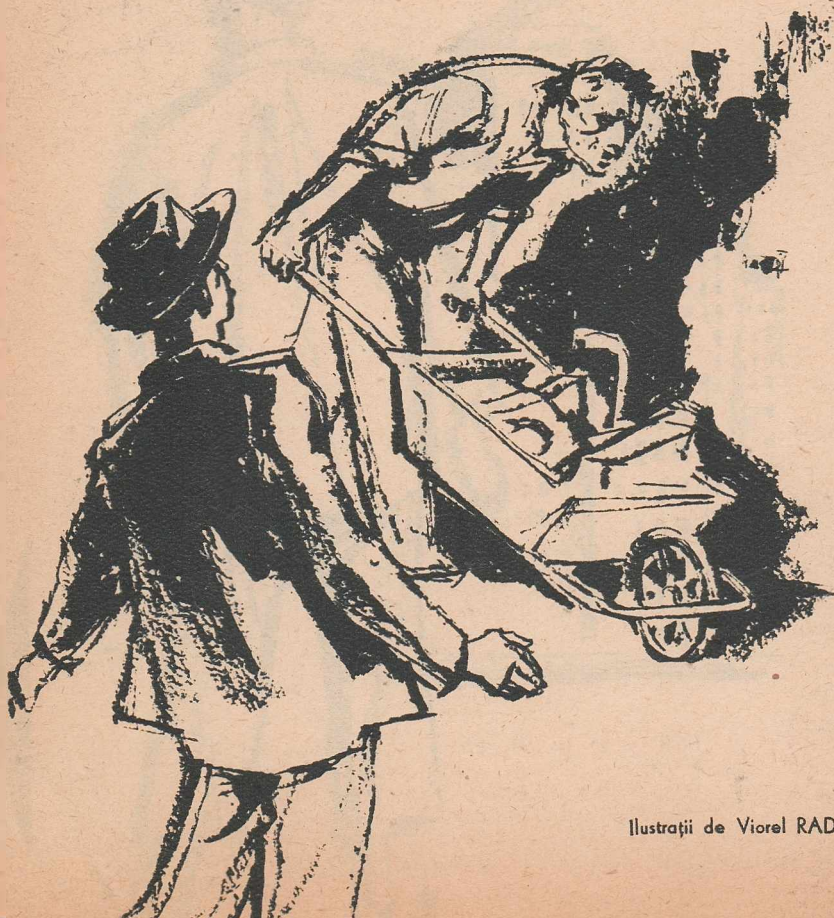
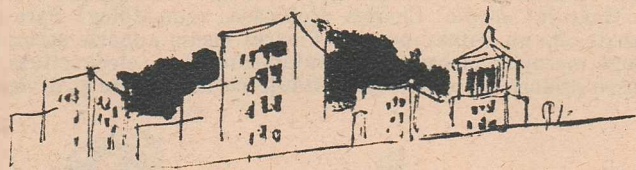
★

Cititorii se vor fi întreat, terminînd lectura acestor note de călătorie: ce s-a întîmplat mai departe cu Constantin Vătau? Omul acesta care străbătuse ani de zile mările și colindase nenumărate țări, s întorsese acasă tot sărac. America, continentul care pe atunci atrăgea ca un miraj și unde a trăit ani de zile, nu l-a răsplătit cu bogății. După ani și ani de peregrinări și de trudă, tot ce a reușit să agonisească au fost zece mii de lei — sumă nici măcar modestă pentru alii aceia, cu care nu a izbutit să-și cumpere mai nimic. Lipsit de pămînt, el s-a întors l unele din nenumăratele meserii pe care le-a practicat colindînd lumea o vreme a fost chelner, apoi s-a făcut fotograf, meserie pe care a învățat-la un atelier din Paris și pe care a practicat-o pînă de curînd. După cîțiva ani de la întoarcere, Constantin Vătau s-a căsătorit și s-a stabilit în comuna lui de baștină.

Anii puterii populare i-au schimbat cu totul viața. Și dacă el însuși fiind un om prea vîrstnic, nu a mai putut face prea multe, în schim copiilor lui au putut învăța, au putut să-și croiască o altă soartă. Unu din copii, Mihai, a fost trimis în acești ani la o școală de mecanici și acum lucrează ca mecanic al gospodăriei colective din Mîrșani; Lidia, fiica lui, a fost trimisă la școala medie de muzică din Craiova, pe care a absolvit-o și astăzi este violoncelistă la Filarmonica din acest oraș.

Iată povestea vieții acestui om care are astăzi 74 de ani, care a colindat lumea în căutarea unei vieți mai bune dar pe care a găsit-o, împreună cu familia sa, abia în anii de democrație populară, cînd poate trăi liniștit, fără grija zilei de mîine.

*) Mulțumesc! Bună ziua!

Ilustrații de Viorel RADU

Ima Sumak

PRINTRE NOI

Peste foarte puțin timp o vom putea asculta pe Ima Sumak la noi acasă, în București... În somptuoasa Sală a Palatului R.P.R., vocea ei neobișnuită va aduce — prin vechile cîntece ale incașilor — foșnetul pădurilor, trîlurile privighetorii, întreaga simfonie a vocilor sălbaticiei naturi peruviene. Am auzit-o la radio, îi cunoaștem discurile și totuși așteptăm cu toții nerăbdători să ascultăm din nou glasul ei fenomenal, glasul acesta cu o întindere de patru octave, în care soprana de coloratură se metamorfozează brusc în altista cea mai profundă.

Ima Sumak trebuie nu numai auzită, ci și văzută cîntînd. Presa sovietică sublinia (se știe că celebra cîntăreașă vine la noi după un turneu de cîteva luni prin Uniunea Sovietică) tocmai această impresie de nedescris pe care o produce Ima cînd, întinzîndu-și mîinile spre soare, dîndu-și capul pe spate, cîntă acel răscolitor „Imn al soarelui”, din care fișnește impetuos bucuria de a trăi, recunoștința adîncă față de izvorul luminii și căldurii. Ima Sumak pare atunci ea însăși un element al naturii. În vocea ei cu totul aparte, vechile cîntece ale triburilor indiene, ale peruvienilor sau ale bolivienilor au găsit o interpretă fără pereche.

Cine este Ima Sumak? Iată o întrebare care a primit — în presa de scandal occidentală — cele mai fantastice răspunsuri, oferind prilejul creării unor legende de mare senzație. În unele ziare s-a relatat că ar fi ultima reprezentantă a familiei regelui incașilor, Atahualpa, pentru ca apoi, în altele, să se precizeze foarte prozaic că, de fapt, nu e decît o oarecare fată new-yorkeză care și-a inversat banalul nume de Amy Camus pentru a-i da o rezonanță exotică. Adevărul — așa cum l-a povestit soțul ei, Vivanco, publicistului sovietic Biriukov, care i-a vizitat în vila lor din Los Angeles — este mult mai simplu: în 1942, în timp ce culegea melodii populare prin satele Perului, compozitorul Moises Vivanco a fost invitat să asculte corul școlar din orășelul Kahamarko. Dintre vocile copiilor, se detașa glasul izbitor ca întindere și frumusețe al unei fetițe de 13 ani, fiica unei indiene și a unui spaniol. Era Ima Sumak. Un an mai târziu, părinții, dîndu-și seama de darurile excepționale ale fiicei lor, au trimis-o la studii în capitală. Aici, în Lima, Vivanco a reîntîlnit-o pe talentata tînră și s-a ocupat îndeaproape de educația ei, creîndu-i chiar un repertoriu special. În iunie 1943 a avut loc debutul Imei.

Ima Sumak cîntînd în fața publicului sovietic.

Succesul a fost mare, dar... Ima Sumak interpreta cîntece populare, iar impresarii îi cereau să cînte în exclusivitate muzică de jaz. Drept care, angajamentele i-au fost sistate. Au început atunci turneele prin lume... Ima Sumak cunoaște abia acum adevăratul succes: oa-

menii simpli îi primesc pre-tutindeni cîntecul populare cu entuziasm...

Peste puțină vreme Ima Sumak va cînta pentru noi. O așteptăm cu interes, cu căldă admirație pentru vocea ei, pentru milenara artă populară al cărei ecou îl aduce.

În vizită la S. Obrazțov. De la stînga spre dreapta: S. Obrazțov, Ima Sumak, V. Orlov, redactor șef al ziarului „Sovetskaia Kultura”, și compozitorul Moises Vivanco.

Un teatru neob

Există undeva în Moscova, pe una din străzile vechi ale ei străzi, un teatru cu totul neobișnuit într-o casă luminoasă, încăpătoare, cu o grădină mare înecată în verdețură, actorii teatrului își prezintă spectacolele în fața celui mai generos public: copiii. Iar aceștia, fermecați rîzînd în hohote sau necutezînd măcar a respira, urmăresc dansul plin de grație al ursului negru de Himalaia pe nume Sinok, sau tundele Martei care, ca orice ursoaică ce se respectă, își cere apoi răsplată, frecîndu-și caraghios cu laba nasul negru... Teatrul înființat în 1943 de Anna Durova, fiica celebrului dresor rus Vladimir Durov, desfășoară o intensă activitate. Pe scena lui pot fi văzute tot felul de povești, basme, concerte de estradă (numai în ultimii ani au fost pregătite 65 de numere pentru 5 programe), prezentate de interpreți cu mijloace de expresie artistică cu totul aparte. De pildă: din culise se aude deodată un răget. Puternic, insistent, prelung. E Osea, prim-solist al teatrului, din profesie... măgar. Se produce întotdeauna cu două parteneri, măgărițele Roza și Lealea, care îl acompaniază bătînd din tobă și farfurii de aramă. Iar Osea cîntă... Tenoral, baritonal, după pofta inimii, el se produce în fața micușilor spectatori, care se strică de rîs.

Punci, vestitul Punci, își prezintă numerele în grădină pur și simplu nu încap în scenă. Căci Punci este un elefant. Dar un elefant bine crescut care, atunci cînd vede că vin spectatorii, îi salută tînd din vocea sonoră, își apleacă de cîteva ori trompa și trage apoi din frînghia unui clopot, anunțînd începerea spectacolului. Punci are o educație aleasă: știe și ea (căci e o ea) să danseze, să cînte din fluiet, să deseneze pe tablă un desen suprarealist (pe care și-l reneagă imediat cu luciditate, ștergîndu-l cu buretele).

Dar să intrăm în sală, căci se ridică cortina. Durova îi transportă acum pe copii în lumea vrăjită a basmului. Ne aflăm într-o căsuță din pădure, unde gospodăresc cățelușa Mușka, cu prietenii ei: pisica Dîmka, cocoșelul Petea, ratonul Tișka, cățelul Șubka și alții. O, da, sînt foarte ocupați: serbează astăzi ziua de naștere Mușkăi și, în așteptarea musafirilor, pregătesc tot felul de bunătăți. Șobolanii-bucătari fac tortă, Tișka spală fața de masă, ceilalți fac ordine în casă. Pînă la urmă sosesc și musafirii și începe un zaiafet ca în poveștile Spectatorii rîd, aplaudă, și poate nici unul nu bănuiește cît timp și cîtă răbdare le-au trebuit Durovei și elevilor ei să-i învețe pe „actorii” rolurile.

Apoi, în partea a doua a spectacolului, facem cunoștință cu celebrul matematician Jacques, care știe să adune, să scadă, să înmulțească și să împartă pînă la 10, deși nu e decît un drăgălaș cățel. Foca Lel nu face o demonstrație de jonglerie, iar bursucul Borka ne cîntă la caterincă și dansează un vals.

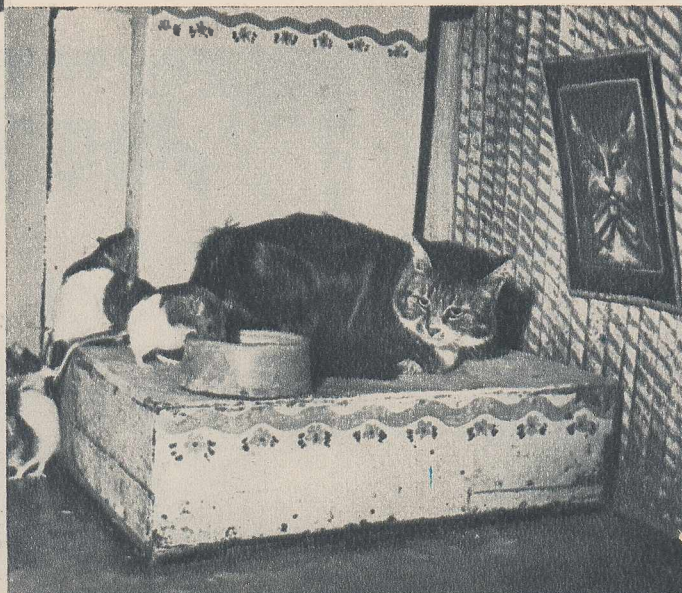
Spectacolul s-a terminat, dar nimeni nu vrea să plece. Cortina însă nu se mai ridică. Cortina pe care scrie „Amuzîndu-te, învață”...

Ratonul Tișka e o bună spălătoreasă. A deschis și o spălătorie, după cum o arată și firma. Nu-i lipsește nici registrul pentru înregistrarea evidențelor clienților.

Mașenka își ia micul dejun.

Pisica-i acasă și foșușu... șoarecii joacă pe masă.

Snuit

↑
Sinok e, precum se vede, mare gospodar.

Veji vedea acum grațiosul vals al caprei. ↑

La teatru se rîde cu poftă, dar cele văzute lasă o urmă adîncă în inima micilor spectatori. ↓

COLABORATORII ARHEOLOGILOR

Una din amforele cu care se importau, cu milenii în urmă, vinurile de Rodos. Pe o toartă a vasului se află imprimată „marca fabricii”. Până la țărmul Pontului Euxin, ele călătoreau înfipite într-un strat de nisip, așezat în chila corăbiilor.

În Dobrogea, arheologii obțin bune rezultate în descoperirea vestigiilor trecutului datorită și faptului că cercetătorii se bucură de sprijin permanent din partea oamenilor muncii. Colectiviștii sau constructorii, care pătrund cu plugurile sau cu buldozerele în pământ, dau de piese arheologice pe care știu să le ferească de distrugere și anunță de îndată pe oamenii de știință. Această grijă față de urmele trecutului este și rezultatul unei acțiuni sistematice de educație duse, de doi-trei ani, de către colectivul muzeului „Vasile Pîrvan” din Constanța printre colectiviști, muncitorii de la S.M.T., printre constructorii de șosele și de clădiri.

Și acum iată și câteva dintre ultimele descoperiri arheologice făcute în regiunea dintre Dunăre și Mare cu sprijinul colectiviștilor.

...La Comana, în raionul Negru Vodă, cțiva colectiviști au găsit sub o movilă urmele unui depozit de amfore din ceramică, cu care în urmă cu 2200-2500 de ani, se importau în cetățile de pe țărmul Pontului Euxin faimoasele vinuri dulci de Rodos. Una din amfore, înaltă de aproape un metru, s-a păstrat bine și are pe fundul ei resturi „concentrate” ale vechiului vin. Aceiași colectiviști au mai găsit o splendidă cupă de Dellos, săbii din aceeași epocă și multă ceramică.

...La Calfa, undeva lângă Topraisar, într-o vie, la patruzeci de centi-

metri adâncime, alți colectiviști au descoperit un întreg depozit de lingouri, de topoare, seceri și diverse unelte care se fabricau aici cu trei-patru mii de ani în urmă. Adică la începutul perioadei cînd omul a cunoscut bronzul.

...Tot din epoca bronzului, colectiviștii dintr-o gospodărie de lângă Băneasa (Ostrov) au descoperit într-o vie un tezaur cuprinzînd zeci de brățări, agrafe și alte podoabe pentru femeile din epoca respectivă.

...O altă descoperire a fost făcută de un tractorist de la Castelu (Med-

gidia), care a găsit în pământ, între șenilele tractorului său, un cazan de aramă din vremea sciților, care în urmă cu 2500-2600 de ani era folosit la sacrificarea animalelor. Pînă de curînd arheologii cunoșteau numai trei vase de acest fel: unul descoperit la Scorțaru lîngă Brăila, care se află la Muzeul de arheologie din București, altul pe malul Niprului și unul la Berlin. Anul trecut a fost semnalat al patrulea la Botoșani și acum iată și al cincilea cazan de bronz descoperit, de astă dată de colaboratorii din agricultură ai arheologilor...

Cazanul de bronz din vremea sciților găsit în pământ de tractoristul din Castelu.

• FILMELE SĂPTĂMÎNII • FILMELE SĂPTĂMÎNII •

„O FEREASTRĂ DESCHISĂ SPRE CER” (foto 1)—film produs de studiourile maghiare—pune în discuție problema educației tineretului în societatea socialistă, problemă care, depășind cadrul familiei, implică o răspundere colectivă. O mamă are trei fii; preocupările zilnice nu-i permit să urmărească îndeaproape pașii fiecăruia. Va fi rolul societății să desăvîrșească sămînța bună sădită de mamă, să-l ferească pe mezin de ușurință și necinste, să pedepsească cu dreptate faptele rele ale mijlociului—un leneș și un profitor—certat cu munca și buna-credință. Interpretează: Dayka Margit, Németh Lajos, Sztankay István, Szilágyi István etc.

„POVESTE NORDICĂ” (foto 2) — o producție a studioului „Mosfilm”, după o povestire de Konstantin Paustovski — desăsoară firul unor întâmplări dramatice ce au avut loc în anii de după răscoala decembristilor ruși. Eroii acestor întâmplări: sublocotenentul rus Pavel Bestujev, aruncat samavolnic într-un regiment aflat în insulele Aland; Anna Jakobsen, fiica paznicului suedez al farului din Aland — o fată frumoasă și curajoasă de care se va îndrăgosti Bestujev; în sfîrșit Semion Tihonov, soldat rus, om bun și înțelept care, cu sacrificiul vieții, nu pregetă să înlesnească salvarea a doi decembristi urmăriți de autoritățile țariste.

Trec anii... mai bine de un veac. Pe aleile istoricului Petrodvoret se întîlnesc — în zilele noastre — drumurile a doi tineri: suedeza Mari și pictorul

sovietic Tihonov. Sînt urmașii eroilor din 1825. Iată o poveste care, deși nordică, e caldă și emoționantă. Menționăm că, prin acest film, se afirmă într-o postură nouă — de regizor — Evgheni Andrikanis, cunoscut pînă acum ca un maestru al imaginii (amintiți-vă de „Othello”). Veți revedea pe cunoscuții actori: Oleg Strijenov (Bestujev), Valentin Zubkov (în rolurile soldatului Tihonov și pictorului Tihonov) și Eva Murniețe (în rolurile Anna și Mari Jakobsen).

„REGELE NEAPOLULUI” (foto 3)—o producție a studiourilor italiene—oferă spectatorilor o satiră antimonarhică scaldată în acel umor popular optimist, spontan și exuberant, propriu comediei italiene. Ne aflăm în Neapole, la începutul secolului al XIX-lea, în orașul ce cunoaște pînă la limita răbdării „binefacerile” unui domnitor slab la minte dar cupid, trufaș cum numai un nătîng poate fi, ațemeiat, crud, risipitor — adevă-

rat colecționar de vicii! Un actor popular, Puccinello, care colindă orașele și țigurile, denunță cu abilitate raclele capului încoronat, bucurîndu-se împreună cu poporul atunci cînd teama de apropierea trupelor lui Bonaparte îl izgonește pe monarh din oraș. În roluri: Peppino de Filippo, Tifina de Filippo, Vittorio de Sica, Marcello Mastroianni, Aldo Fabrizi, Eduardo de Filippo.

ÎN INIMA BĂRĂGANULUI

Reportaj de F. URSEANU

Fotografii de E. IAROVICI

Cîte cotlete de porc și cîți litri de lapte poate produce un... lan de porumb? Nimeni nu s-a gîndit desigur vreodată că gustoasele antricoate ar putea crește chiar pe tarlale sau că laptele ar putea izvorî de sub brazda. Totuși, graficele explică sugestiv și plastic că, în această privință, lucrurile nu sînt prea departe de a sta așa. Dacă o unitate agricolă — spun cifrele specialiștilor — realizează 3000 kg porumb-boabe la hectar și le folosește la hrînirea animalelor, ea obține 632 kg carne de porc. Cu recolta unui hectar cultivat cu porumb pentru siloz, vacile pofite la o astfel de masă ne pot oferi în schimb o cantitate de 12 000 litri lapte... Porumb înseamnă însă și altceva: grăsimi, ouă, piele; porumbul mai este prezent la fabricarea antibioticelor, la prepararea spirtului, ca adaos la prepararea berei, în industria chimică, în cea farmaceutică... (Și, bineînțeles, nu trebuie să uităm nici delicioasa mămăliguță, fără de care tradiționalele noastre sarmăluțe și-ar pierde jumătate din valoare).

Dar să revenim la problemă. Efectele economice ale culturii porumbului se cunosc din ce în ce mai bine datorită cercetărilor pe care le face primul institut științific românesc consacrat exclusiv culturii porumbului. O academie a porumbului, dacă putem s-o numim așa, creată acum patru ani.

Institutului respectiv îi stau azi la dispoziție pentru cercetări și experiențe nu mai puțin de 16 000 hectare. Cinci mii dintre ele sînt cele de la Fundulea, din inima Bărăganului, acolo unde-i și cîmpul principal de experiență, sediul central, laboratoarele cu utilaj modern și unde aproape 50 de specialiști — doctori și candidați în științe, biologi, agronomi, ingineri, tehnicieni — luptă, folosind mijloacele cele mai avansate, utilajul cel mai modern, pentru dezvoltarea producției de porumb a țării.

...Ce-i nou la Fundulea? Adică cu ce rezultate noi — efect al experiențelor din vara trecută și al cercetărilor de laborator din iarnă — întîmpină oamenii de știință de aici campania de însămînțare a porumbului.

Găsirea unui răspuns la întrebările de mai sus presupune o raită prin institut. Tovarășul Nicolae Șarpe, secretar științific, ne înlesnește munca: ne îndreaptă mai întîi spre secția de ameliorare.

Numele spune tot: de aici pornește de fapt bătălia principală pentru îmbunătățirea producției de porumb. Doi amelioratori — inginerii O. Cozmin și N. Bică — ne explică care-i sarcina lor prin-

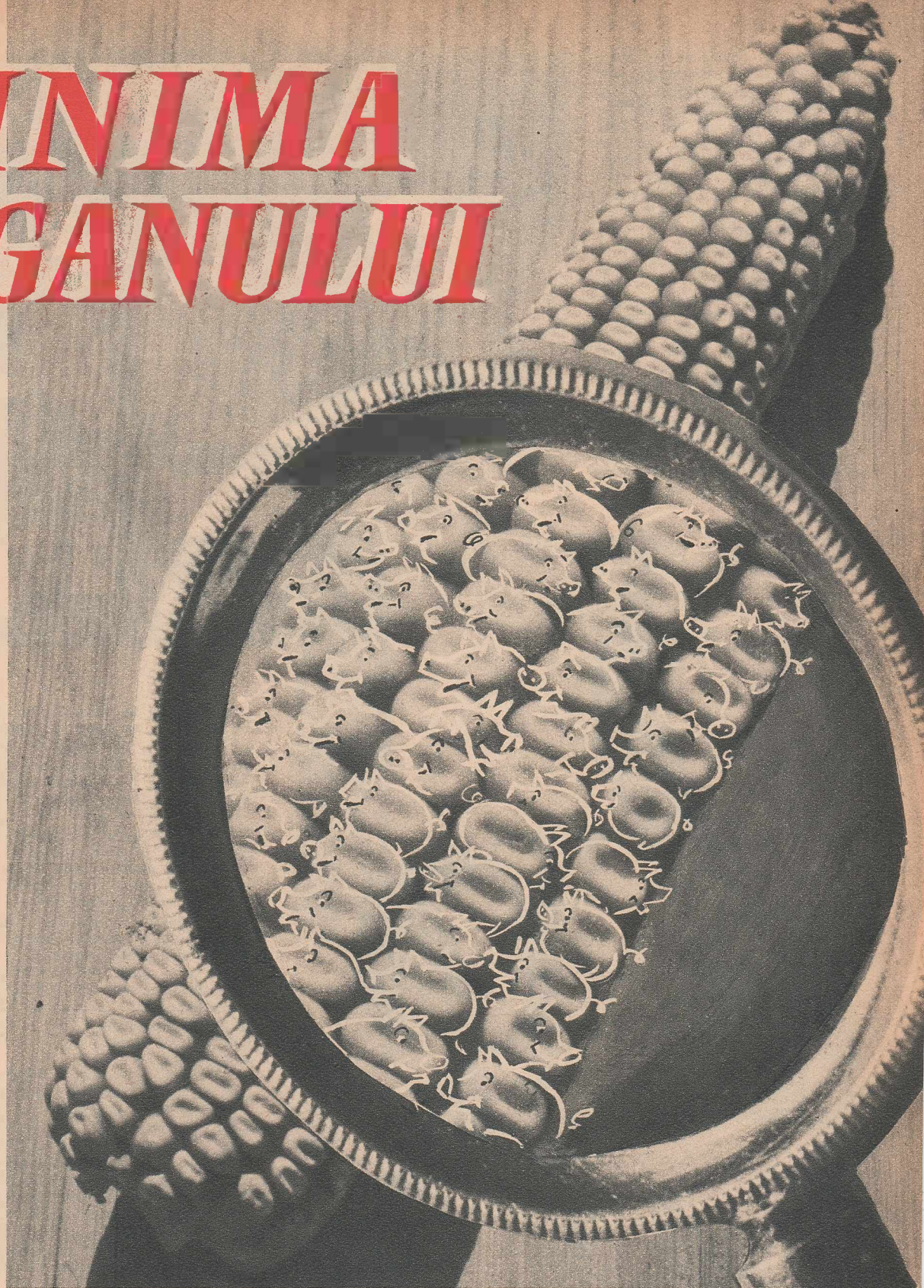
cipală, care este de fapt și sarcina principală a institutului: realizarea de hibrizi dubli, necesari obținerii unei producții sporite de porumb. Ceea ce-i însă deosebit de actual în activitatea amelioratorilor este faptul că ei și-au îndreptat toate eforturile spre crearea de hibrizi dubli autohton. Aceasta, întrucît s-a ajuns la constatarea că cei importați au cerințe biologice care nu pot fi satisfăcute pe deplin în condițiile pedoclimatice ale țării noastre.

Dar, mai întîi — poate nu știe toată lumea — ce-i un hibrid simplu de porumb? De fapt este vorba de un fel de... mezialianță.

Ea se realizează prin încrucișarea a două soiuri deosebite care dau naștere unui nou soi, hibrid, mai productiv. Apoi, după un număr de ani, adică după multe selecționări, după noi încercări în producție, cei mai reușiți hibrizi se încrucișează din nou. Așa se nasc hibrizii dubli. Toate aceste numeroase selecționări, adunate la un loc cu lucrările de pregătire a porumbului destinate hibridării, au însumat anul trecut, aici la Fundulea, peste 50 000 de operații. Operații efectuate vara, în Bărăgan, uneori la 50 de grade, alteori pe ploaie. Le-au efectuat amelioratorii. Eforturile lor au

fost răsplătite: folosind material autohton, adică porumb românesc, au realizat recolte în care hibrizii lor dubli au produs peste șapte sau peste opt mii kg boabe la hectar; ba, în condițiile cu cultură irigată, chiar și zece pînă la douăsprezece mii la hectar. Iar acum, 30 dintre hibrizii dubli creați de institut sînt studiați în cadrul rețelei de stat pentru încercarea soiurilor, urmînd a fi dați în producție...

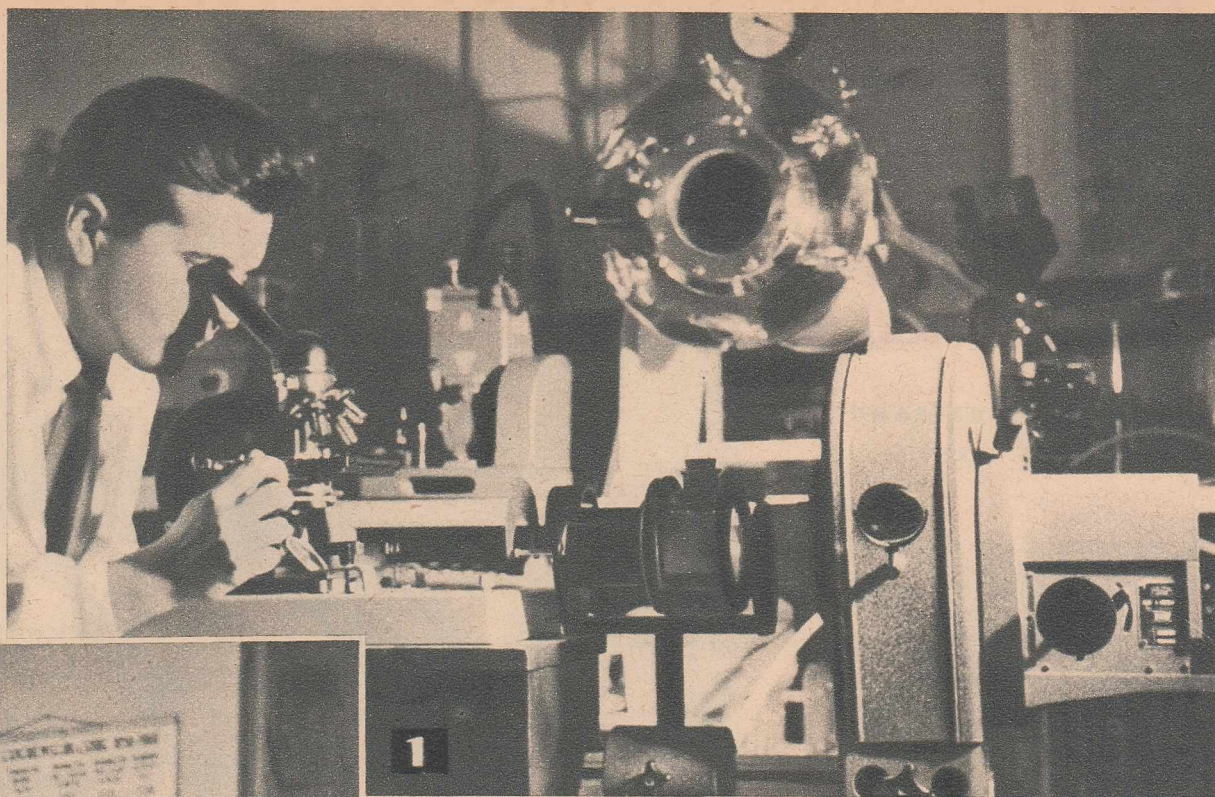
...Alături de amelioratori este secția de protecția plantelor. De fapt aici este statul major al bătăliei împotriva dușmanilor porumbului: bolile și insectele. Bă-

Imaginea de față nu e, desigur, decît un fotomontaj... dar de fapt, o realitate. În modestul bob de porumb se află carnea, grăsimi, preparatele de carne pe care le consumați în fiecare zi.

tălia aceasta o conduce dr. Ana Hulea, laureată a Premiului de Stat. Ce au stabilit printre altele cercetătorii din secția respectivă, după studii care au durat trei ani? Că drumul cel mai scurt și mai bun pentru verificarea rezistenței porumbului la boli este inocularea lui cu microbul respectiv. Rezistă porumbul la boală după infectare, înseamnă că soiul este bun: merge în producție. Infecții artificiale, de felul celor de mai sus, s-au făcut numai în vara trecută la peste o sută de mii de plante... Experiențele continuă; deocamdată în laborator, iar la vară, direct asupra plantelor din loturile experimentale.

...Există la institut două secții care se ocupă de agrotehnică și de mecanizarea culturii porumbului. Oamenii de știință de aici urmăresc realizarea a două obiective însemnate: hectarul și vagonul de porumb și un singur om

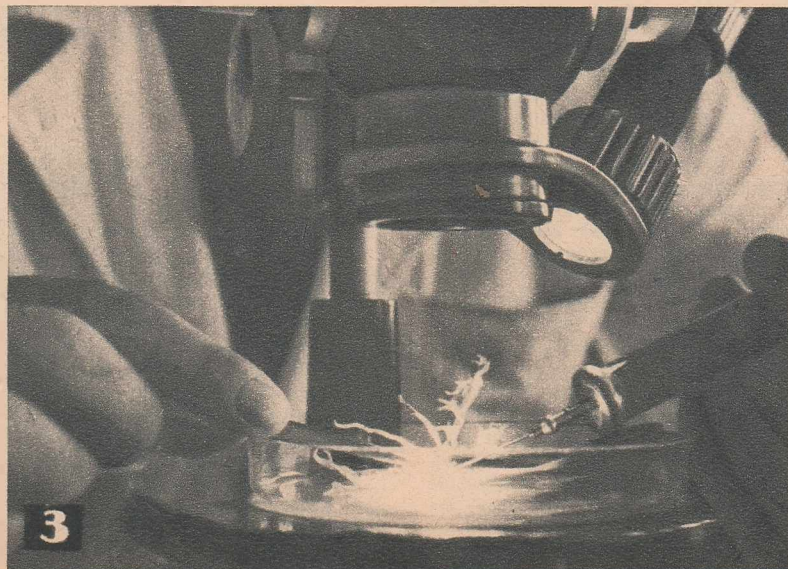
la o sută de hectare. Adică omul să are, să semene, să grăpeze, să prășească, să recolteze singur cu combina întreaga suprafață. Deocamdată, cercetătorii urmăresc mecanizarea totală prin folosirea rațională a setului de mașini fabricate în țară. În legătură cu rezolvarea acestei probleme, s-a valorificat acum o idee prețioasă: adaptarea unor dispozitive speciale la cultivatorul purtat, care pot înăbuși buruienile dintre rândurile porumbului. Prin aceasta se înlătură prășitul manual, realizându-se o apreciazabilă reducere a prețului de cost. Și tot aici se urmărește o altă metodă în distrugerea buruienilor: cu ierbicide care să fie împrăștiate o dată cu semănatul.

...Ce mai este nou la Fundulea? Am văzut un grajd experimental din cele mai originale: un grajd fără uși, fără porți, în care 200 de vaci se bucură de un tratament nou la noi. Științific, tratamentul acesta se cheamă stabulație liberă. Pensionarele grajdului huzuresc: nu-s legate de staul și n-au fost vreodată legate, pot circula libere unde vor și cât vor, pot mânca sau se pot adăpa la discreție. Principala

lor hrană este însă porumbul siloz. Ce se urmărește? Felul în care se comportă vacile la alimentări cu porumb siloz în condițiile stabulației libere. Un alt grajd, alte sute de vaci. Sînt însă legate. În schimb, în fața fiecărei vaci, un fel de robinet pentru apă — se servește singură. Nu acesta este însă lucrul cel mai important; în grajd se verifică cât lapte se obține prin furajarea vacilor tot cu porumb siloz, în cazul în care sînt legate.

Dincolo, alte grajduri: porci de mărime neobișnuite, lungi cît un tigr și cu urechi uriașe — faimosul „Landrace“, singura rasă de porci cu trei perechi de coaste în plus. Ce urmăresc aici crescătorii de animale ai institutului? Cum și cu cît porumb boabe să fie alimentați acești porci uriași, pentru ca pe trupul lor excesiv de lung să nu se așeze grăsime prea multă, ci carne. Carne cît mai multă.

Mai este ceva nou la Fundulea? Desigur! Poți oare reda într-un reportaj tot ce pregătesc aici 50 de oameni de știință și sute de tehnicieni, în acest început al marii bătălii ce o constituie campania agricolă de primăvară?...

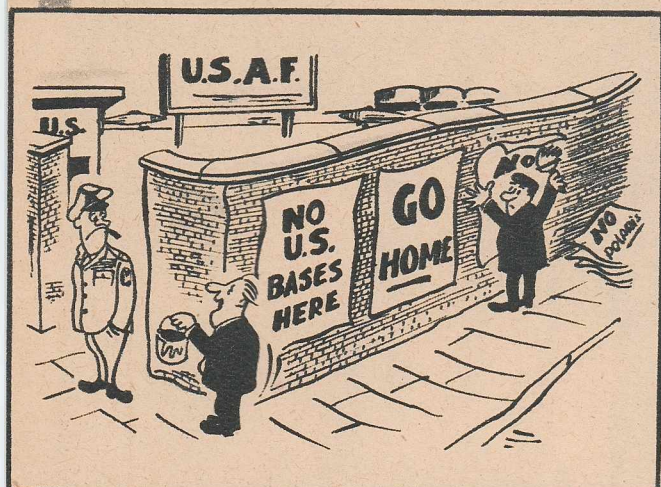

1 Laboratorul de microbiologie: cu unul din aparatele cele mai perfecționate — microscopul cu lumină fluorescentă — inginerul Lucian Ghinea identifică microorganismele vii din sol, metodă modernă legată de determinarea fertilității solului.

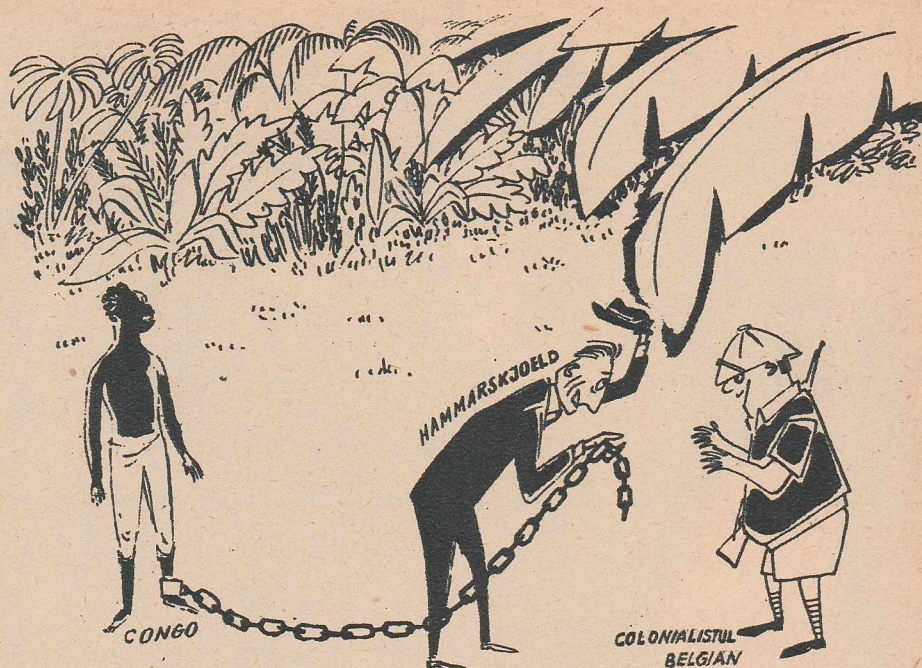
2 Ce lungime are acest porumb? Măsurătoarea exactă se face, după cum se vede, cu șublerul. Unealta respectivă, specifică metalurgistului, este tot atât de utilă și celor care ameliorează soiurile de porumb în măsurătorile biometrice pe care le fac. De data aceasta, măsurătoarea o face tehniciana Maria Reștea. Iar porumbul depășește 30 de centimetri.

3 O plântuță de porumb dintr-un hibrid dublu, crescută în laboratorul de protecție a plantelor, primește o inoculare artificială cu țâciune comună. Scopul? Se stabilește rezistența la boală a hibridului respectiv. Vara, verificări de acest fel se fac pe parcele experimentale: anul trecut s-au executat peste o sută de mii de inoculări.

DE PESTE HOTARE

— N-aveți puțin pap?...
 (Traducerea inscripțiilor: U. S. A. F. = „Forțele Aeriene ale S. U. A.”; NO U.S. BASES HERE = „Fără baze americane aici”).
 (Din „Daily Worker” — Anglia)

Hammarskjöld: „Dv. ați pierdut-o? Poftiți!...”
 (Din „Ludas Matyi” — R. P. Ungară)

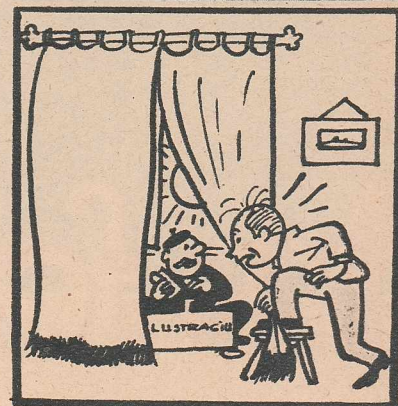
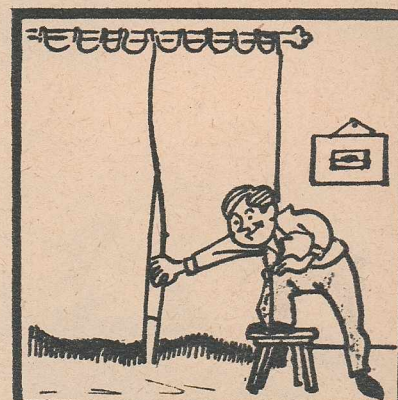

— Dați-i 15 zile de arest pentru lectură subversivă.
 (Din „Vie Nuove” — Italia)

După cununie: „Puțină răbdare, scumpo: astăzi, fotografia e un lucru atât de banal...”
 (Din „Vie Nuove” — Italia)

LA HOTEL...

Fără cuvinte...
 (Din „Eulenspiegel” — R. D. Germană)

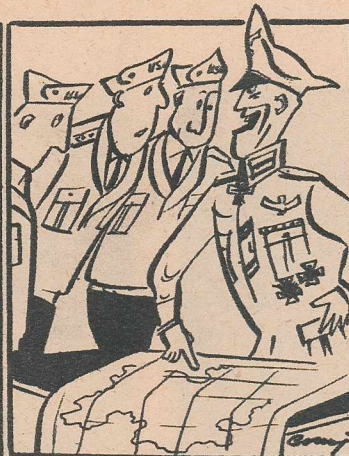
SCURTĂ ISTORIE...

1945

1948

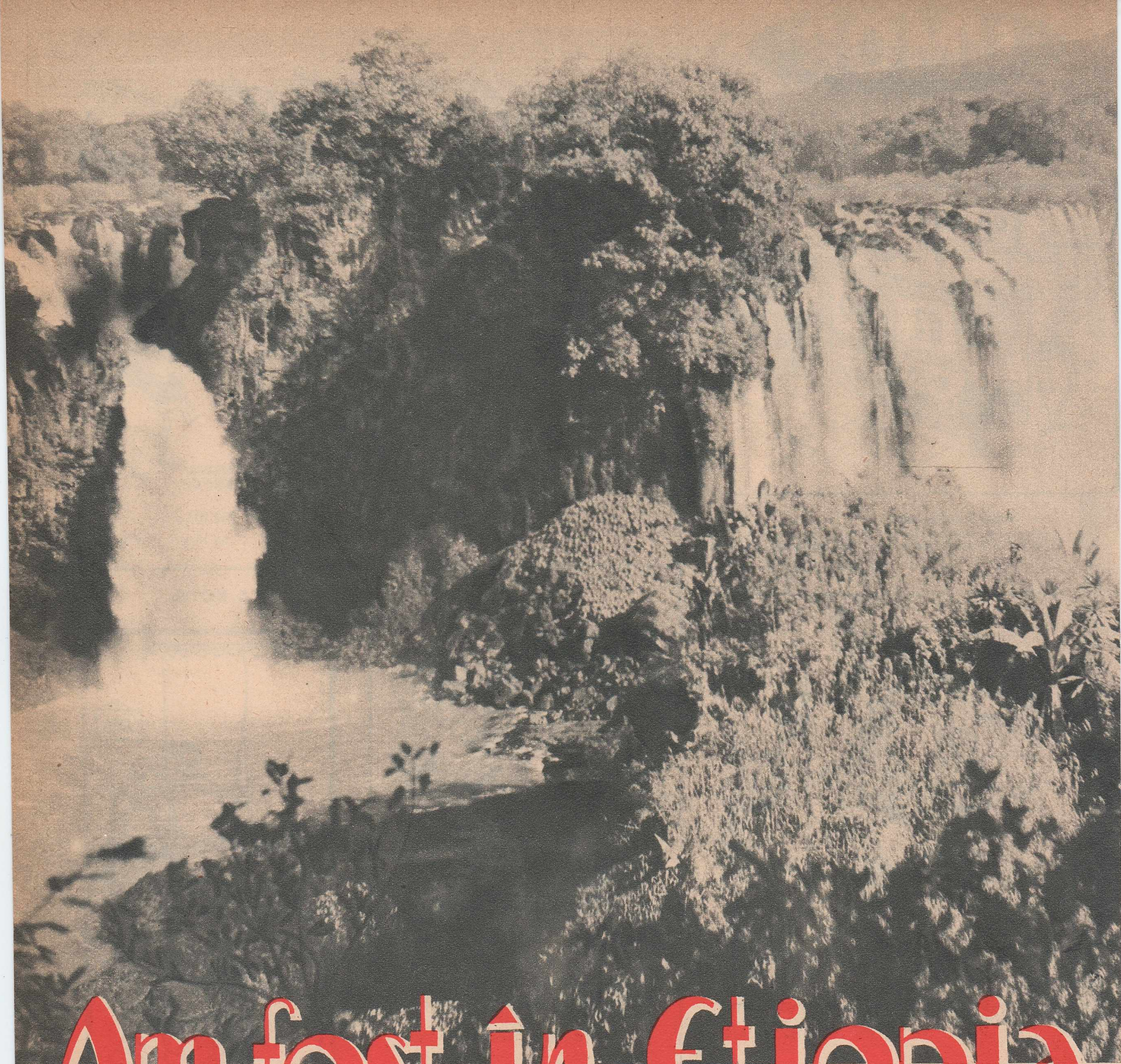

1961

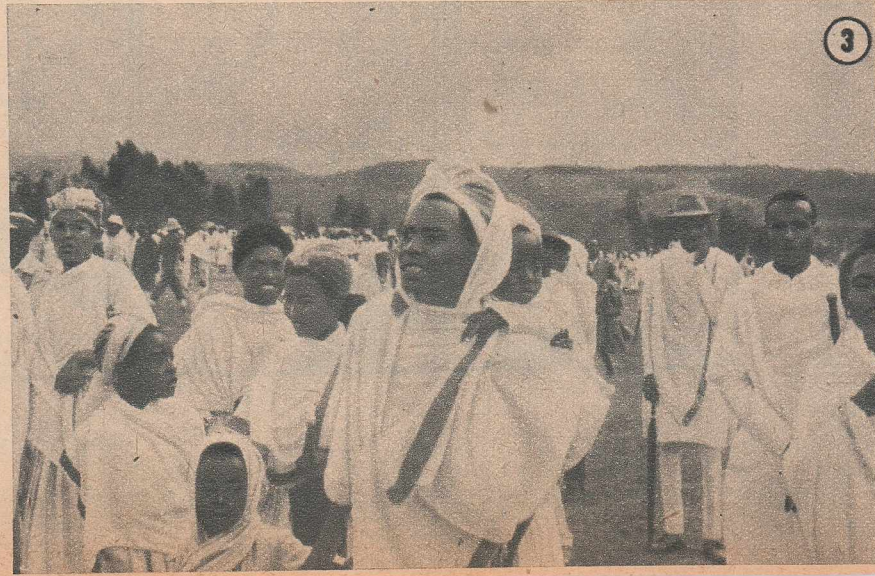
(Din „Ludas Matyi” — R. P. Ungară)

Bătrînul lup de mare.
 (Din „Vie Nuove” — Italia)

Am fost în Etiopia

1

Încercînd să aștern pe hîrtie impresiile pe care le-am cules în timpul călătoriei mele prin Etiopia — această țară situată în estul continentului african, aproape de linia ecuatorului — aș dori, firește, să prezint cititorului cît mai multe aspecte. Natura Etiopiei e plină de contraste. Întilnești aici deopotrivă torente răcoroase și deșerturi toride, vegetație tropicală luxuriantă și vîrfuri pleșuve de munte, măturate de vînturi, lanțuri muntoase și vaste întinderi de șes. De pitorescul țării ține și fauna deosebit de variată: elefanți și tauri (buffalo), rinoceri și girafe, zebre și gazele, kudu și orixul, leopardzi și flamingo, ibiși (considerați sfinți) și cocoși sălbatici etc. S-ar putea de asemeni vorbi ceasuri întregi despre piețele zgomotoase și multicolore, unde îți se oferă „la tocmeală” covoare țesute cu măiestrie, poșete împodobite cu mărgele, șei lucrate cu migală și coșuri frumos împletite din pai colorat etc.

Dar, mai presus de orice, interesanți sînt aici oamenii, pe care-i întilnești îmbrăcați în Kamis, un fel de cămașă-tunică lungă, cu guler tare, și purtînd „suri”, un fel de pantaloni asemănători celor de

călărie. Femeile poartă rochii albe, lungi, cu feston colorat la poale, și șammu — o pelerină (pe care o poartă și bărbații).

Caracteristice poporului etiopian sînt setea de cultură și mîndria de a fi un popor nesupus ocupației străine.

Setea de cunoștințe o întilnești atît la copiii de vîrstă școlară, care străbat uneori kilometri întregi pentru a se duce la școală, cît și la oamenii maturi, care acordă toată stîmă învățătorului. La sate acesta vine prin casele țărănilor și uneori chiar pe ogoare, pentru a-i ajuta să termine cu neștiința de carte. De altfel și pe linie de stat se manifestă grija pentru lichidarea plăgii analfabetismului, lucru ce se reflectă nu numai în faptul că însuși împăratul Haile Selassie deține și funcția de ministru al Instrucțiunii, ci și prin creșterea numărului școlilor. Azi există în Etiopia peste 600 școli elementare și medii de stat, cu aproximativ 160 000 elevi. Desigur, raportînd această cifră la numărul total al locuitorilor țării — 20 milioane — ajungi la concluzia că mai sînt încă extrem de multe de făcut în această direcție...

Cît privește dragostea de libertate a etiopienilor, am avut pri-

lejul s-o cunosc din convorbirile purtate pretutindeni pe unde am trecut — la Asmara (fosta capitală a Eritreei pînă la alipirea ei la Etiopia), Massaua (cel mai mare port al Etiopiei la Marea Roșie), Addis Abeba (capitala țării) etc. Nenumărați interlocutori etiopieni ne-au relatat cu mîndrie faptul plin de semnificație că, în ciuda numeroaselor cotoștiri, în vecime, de către unele țări vecine și a invaziei mai recente a fasciștilor italieni, poporul etiopian a reușit să-și păstreze independența. În decursul celor 3 000 de ani de cînd se cunosc date despre această țară, niciodată Etiopia nu a fost subjogată de străini pentru mai multă vreme. De altfel, Etiopia este singura țară din Africa ce nu a devenit colonia vreunei puteri străine.

Că puterilor occidentale colonialiste nu le convine tocmai acest lucru o dovedește și recenta „revoluție de palat”, pusă la cale în timpul absenței din țară a împăratului, și în care — după cum s-a aflat — a fost implicat însuși ambasadorul american la Addis Abeba.

Poporul etiopian, care își cunoaște bine dușmanii, nu poate fi silit să-și plece capul în fața coloniștilor vechi și noi.

de Mircea RĂDULESCU

O priveliște de nedescris oferă călătorului cataractele Nilului Albastru.

Autorul reportajului (dreapta), împreună cu un veteran al vîntorilor de elefanți, originar din Bulgaria și stabilit în Etiopia în urmă cu aproximativ cinci decenii.

Zi de sîrbătoare.

Clădirea Parlamentului din Addis Abeba.

Vedere din istoricul oraș Gondar.

Nu mă plîng că sînt înaltă. Dar recunoaște că o femeie de un metru și șaptezeci înălțime are oarecari dificultăți în alegerea îmbrăcăminții.

Sînt de părere că, dimpotrivă, unei femei înalte îi vine bine orice, cu condiția să nu exagereze: la aceste dimensiuni, orice exces se remarcă. În special două tendințe sînt de evitat: stilul foarte sportiv — care, fiind exagerat, masculinizează, duce la „femeia jandarm” — și cel excesiv de feminin, dulceag, bogat ornamental, avînd drept rezultat o păpușă uriașă.

— Vezi dar că se cere un „pilotaj” de ajuns de complicat.

— Moda de anul acesta tinde spre o siluetă alungită, așa că femeile înalte sînt în tot cazul avantajate. Dar există, știți bine, o serie întreagă de mijloace de a truca silueta, scurtînd-o prin „iluzie optică”. Desenele mari, liniile orizontale, gulerete și buzunarele bogate reduc din proporții. De asemenea, noile lungimi ale hainei (3/4, 7/8 sau 9/10) și mai ales scurtarea juletelor avantajează femeile înalte. Veți purta așadar în primăvara asta un ansamblu din stofă cu desen în carouri, cu haina de lungimea 9/10 sau un impermeabil cu două tăieturi

pe orizontală, guler mare răsfrînt și mîneci chimono. Taiorașul cu gulerul mare și garnitura de pîchet e nimerit pentru tine prin țesătura sa de tuid în linii orizontale. Rochiile sînt și ele, prin linia lor simplă și generoasă, avantajoase pentru silueta ta. Cea în dungă are corajașul lăsat cu o platcă și justa rotundă, iar cea de lenaj sau jerse, cu linia ei asimetrică, reduce din înălțime.

— Și ce alte idei îți mai dai?

— Scurtarea siluetei prin iluzie optică se mai obține prin întrepruerea ei cu cordoane late, benzi de stofă în culoare contrastantă, garnituri dispuse pe orizontală (colanetele sînt foarte moderne!), borduri la poale (din pliseuri, broderie, pasmanterie).

— Dar în ce privește accesoriile, ce se recomandă unei femei înalte?

— În primul rînd proporții bine gîndite. O femeie înaltă nu are voie să poarte o pălărie cu o pitulă sau o poșetă meșchină. De altfel se poartă acum pălării cu calota voluminoasă și poșete de dimensiuni potrivite. Dar atenție la culorile: dacă pălăria și pantofii sînt în același ton cu rochia, silueta pare și mai lungă! În schimb o culoare contrastantă odihnește și echilibrează, reducînd din proporții.

DE VORBĂ CU MEDICUL

Colțul cosmeticienei

RIDURILE

Priile de mîhnire pentru toate femeile, ridurile — care în mod normal ar trebui să apară abia pe la vîrsta de 40 de ani — constituie primul semn de îmbătrînire a pielii. În afară de vîrstă însă, mai există și alte cauze care pot face ca ridurile să apară de timpuriu în anumite regiuni ale feței. De aceea este bine să se știe că ridurile se împart în două categorii: prima o constituie ridurile accidentale, a doua cele datorite efectiv vîrstei.

Ridurile accidentale apar mai ales la femeile cu ten uscat, fin și sensibil. Apariția lor mai poate fi provocată și grăbită de acțiunea repetată a agenților atmosferici (vînt, soare, frig, praf), de mari supărări, emoții, oboseală excesivă, surmenaj, nopți nedormite, slăbire bruscă, boli, tulburări ale glandelor cu secreție internă, lipsă de vitamine în alimentație etc. De asemenea, o excesivă mobilitate a feței contribuie și ea la apariția precoce a ridurilor; aceasta este explicația faptului că un mare număr de femei capătă de timpuriu, uneori de la 22-25 de ani, pe frunte, la colțul ochilor sau în jurul gurii, acele riduri denumite „de expresie”.

Ridurile care apar pe la 40 de ani formează a doua categorie și sînt datorite însăși vîrstei; în afară de cauzele expuse mai sus, la apariția acestora a mai con-

tribuit și faptul că pielea a început să-și piardă elasticitatea, se cutează uneori din cauza dispariției stratului de grăsime subcutan, iar mușchii pierd din tonicitate.

Ridurile se pot evita și întîrzi multă vreme dar, o dată apărute, este o iluzie să ne închipuim că ar mai putea fi complet înlăturate. Ele se pot însă atenua prin diverse procedee, alese și aplicate în mod corect. Pentru a îngriji pielea, a preveni, a ține în loc și a atenua ridurile, ne vin în ajutor cremele hrănitoare, extractul de placenta etc. Iată formula unei creme hidratante care se potrivește unui ten uscat, fără riduri sau cu un început de ridare: lanolină 30 gr, unt de cacao 15 gr, ulei de măsline (sau de floarea-soarelui) 30 gr, apă boraxată 30 gr, vitamina A 5 cm³. De asemenea pot fi folosite creme gata preparate, cum sînt „Crema Lanolina” și „Coldcrema cu vitamina F”, ce se găsesc în comerț.

La un ten foarte uscat ori foarte ridat este indicată formula următoare: cereară de albine 5 gr, unt de cacao 5 gr, lanolină 20 gr, ulei de măsline (sau de floarea-soarelui) 30 gr, vitamina A 3 cm³ și vitamina F 1 cm³ sau „Crema polivitaminată Velur” din comerț.

Ileana VIDRAN

A.E. — CÎMPULUNG. Intrucît răspunsul la scrisoarea dv. ar ocupa prea mult spațiu în revistă, vă rugăm să ne trimiteți adresa exactă și veți primi răspunsul prin poștă.

POLINA C. — CRAIOVA. În luxația congenitală a soldului repunerile pe cale chirurgicală la adulți sînt rar urmate de succes. Serviciile de specialitate execută crearea unor sprinjine osteo-plastice în poziția existentă. Se mai aplică și alte proceduri ortopedice, acestea în funcție de aprecierea serviciului de specialitate, printre care și artrodeza soldului în formele unilaterale.

MAREȘ IOAN — SANDRA. Dacă după trei ani de tratament continuați să aveți în permanență dureri, vă recomandăm să vă reinternați într-un serviciu de boli interne pentru stabilirea stării actuale a bolii dv. Acolo s-ar putea hotărî dacă este sau nu cazul unei intervenții chirurgicale.

HORNSTEIN LAZĂR — GALAȚI. Evitați eforturile. Nu fumați. Regim alimentar cu mese mici, sărac în sare și condimente. Baza regimului să fie lacto-vegetariană. Evitați frigul. În afară de tratamentul cu Trinitrină, în cazul dv. vă recomandăm: Luminal (2 tablete pe zi), Teofilină (0,10 gr de trei ori pe zi) sau Corfilin în injecții sau în tablete (o injecție sau 3 tablete pe zi). Luați Vitamina E, 3-5 drajeuri pe zi. Dacă aveți și o insuficiență cardiacă și medicul dv. apreciază astfel, faceți o dată cu injecția de Corfilin și 1/8 mg de Strofantină. Faceți o cură de băi de acid carbonic la Vatra Dornei.

VALERIA BUTNARU — IAȘI. Evitați atingerea pustulelor de acnee cu rîna. Seara, la culcare, curățați tegumentele cu un tampon de vată înmuiat în apă boraxată 1%, caldă. Extrageți comedoanele cu un extractor sau întepați pustulele cu un ac flambat și atingeți-le cu tinctură de iod. Pustulele de acnee nu se storc. După aceea aplicați următoarea suspensie: sulf precipitat, oxid de zinc câte 5 gr, glicerină 10 gr, apă și alcool câte 40 ml (extern).

A doua zi dimineața se spală suspensia și se aplică următoarea pudră: sulf precipitat, stearat de magneziu, ulei de vaselină, carbonat de magneziu câte 3 gr, talc și caolin câte 10 gr (extern). Evitați în alimentație grăsimile, dulciurile și plinea. Combateți tulburările ovariene, tulburările digestive și infecțiile de focar, dacă există la dv. vreuna din acestea.

A.S.L. 52 — CLUJ. Vă indicăm următorul tratament: faceți fricțiuni locale cu compoziția de mai jos: biclorură de mercur 0,20 gr, acid acetic glacial 10 gr, apă și alcool câte 100 gr (extern). Pentru evitarea unei recidive, căutați sursa de contaminare actuală pentru a face același tratament.

MARIANCA — GIURGIU. Folosiți câte 6 tablete de Calciu lactic pe zi. În același timp luați câte 5 pilule pe zi din următorul medicament: salicilat de ezerină 2/10 de miligram, sulfat de atropină 1/10 de miligram, fenil-etyl-maloniluree un centigram, excipient cît trebuie pentru o pilulă. ass. Nr. L(50). Faceți în fiecare lună câte 10 injecții intramusculare cu Testosteron de 10 mg, una la două zile.

PREDUȚ X. — PIATRA NEAMȚ. Luați câte o tabletă de iodură de potasiu cu 1 mg iod pe zi în perioade de 7 zile de tratament și 7 zile pauză. Tratamentul durează 1-3 luni.

POP GHEORGHE — ADJUD. Tundeți părul scurt și fricționați pielea capului timp de două săptămîni, o dată la două zile, cu următoarea aliție: sulf precipitat și calomel câte 1 gr, vaselină 30 gr. În zilele în care nu faceți frecția, spălați capul cu apă caldă și săpun. Apoi reluați același tratament, continuîndu-l încă o lună, însă numai de două ori pe săptămîină. Evitați în alimentație grăsimile, sarea, dulciurile. Consumați pîine în cantitate redusă.

Tovarăși: G. Spancioc—Cluj, Diana—Novaci, I. M.—Baia Mare și P. P.—Brașov sînt rugați să trimită la redacție adresele exacte. Vor primi răspunsul dorit la domiciliu, prin scrisoare.

Dr. Silviu GHEREA

PĂIANJENUL SCAFANDRU

Încă cu mult înainte erei noastre scafandrii au căutat metode de respirație sub apă. Unii au încercat să ia cu dinși și rezervă de aer, alții au preferat să respire printr-o țevă care ieșea la suprafața apei. Aristotel a descris în anul 360 î.e.n. un fel de butoi pe care îl foloseau pe atunci scafandrii și care, cufundat în apă cu gura întoarsă în jos, reținea o cantitate de aer. De un procedeu asemănător celui descris de Aristotel se folosește o insectă, păianjenul de apă. Acesta trăiește în iazuri, într-un fel de mic cort pneumatic țesut de el. Insecta-scafandru își fixează „casa” — care ca aspect aduce cu o parasută sau cu o claiă de fin — de o nuia sau de tulpina vreunei plante acvatice. Dar asta nu este totul, căci „locuința” mai trebuie umplută cu aer. El iese la suprafața apei, apucă cu piciorușele o bășică de aer și coboară cu povara sub apă, unde îi dă drumul în interiorul clopotului. Bășica de aer se ridică în partea de sus a acestuia. Păianjenul repetă operația pînă cînd întregul clopot este plin de aer.

JOSIANA

PENTRU CA FLORILE ȘI PLANTELE ORNAMENTALE SĂ DUREZE MAI MULT

SFATURI practice

Se întrebă unele gospodine de ce florile și plantele ornamentale cultivate în glastre nu durează mai multă vreme, deși sînt îngrijite — după părerea lor — cu destulă atenție, adică sînt stropite la timp, expuse la lumină, ferite de îngheț etc.

Aceste gospodine uită cel mai important lucru: acela că cea mai mare parte dintre plantele ornamentale au nevoie de schimbarea glastrei și a pămîntului în fiecare an, oricît s-ar interveni între timp cu adaosuri de îngrășăminte chimice. Ele au nevoie de această schimbare nu atît pentru primirea pămîntului, cît pentru lărgirea spațiului de dezvoltare pe măsura creșterii rădăcinilor. De aceea trebuie să li se schimbe nu numai pămîntul, ci și ghiveciul, acesta din urmă fiind

de fiecare dată mai mare cam cu grosimea unui deget decît precedentul. Glastrele prea mari nu sînt însă recomandabile, deoarece ele încetinesc creșterea și dezvoltarea plantei.

Operația schimbării glastrei și a pămîntului e indicată să se facă în special la începutul primăverii (în luna martie). Dacă rădăcinile plantei sînt prea ramificate, ele pot fi scurtate cu ajutorul unui cuțit (nu cu foarfece), exceptînd cactușii, palmierii și alte plante exotice, ale căror tăieturi se cicatrizează foarte greu. Scurtarea rădăcinilor stimulează apariția altora și accentuează dezvoltarea plantei.

După mutarea în alt ghiveci, planta trebuie udată abundent cu apă încălzită la 30 de grade. Cel mai bun procedeu de udare constă în scufundarea în între-

gime a ghiveciului într-un vas cu apă și ținerea lui acolo cîteva minute, pînă cînd observăm că la suprafața apei nu mai apar bășici de aer. Excepție de la această operație face numai cactusul, care nu trebuie udat timp de o săptămîină, deoarece rădăcinile acestuia putrezesc într-un mediu prea umed.

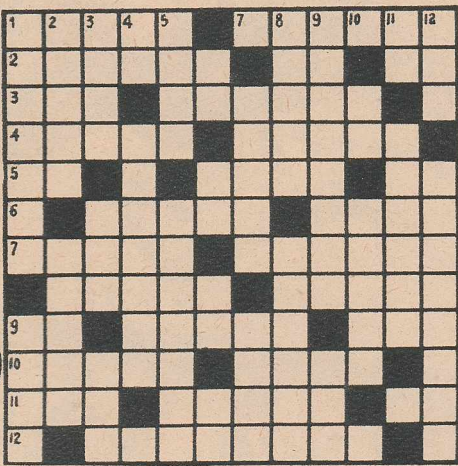
Cînd plantele au flori sau boboci, după transplantare și udare ghivecele trebuie ținute timp de 3-4 zile în poziție culcată, cu coroana verde înfășurată în mai multe hîrtii umede. În modul acesta se evită veștejirea frunzelor și a florilor.

De asemenea, după schimbarea pămîntului și a ghiveciului, florile trebuie ferite de lumina directă a soarelui timp de 8-10 zile.

Cuvinte încrucișate

DESCOPERIRI GEOGRAFICE

- surpriză -

DEZLEGAREA JOCULUI „CU ȘI FĂRĂ CAP“, APĂRUT ÎN Nr. 10

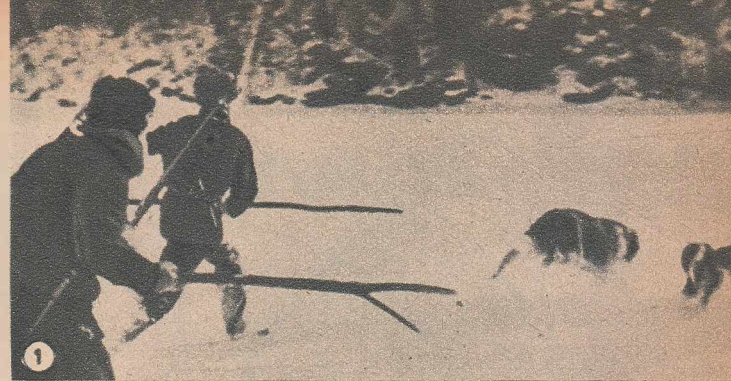
ORIZONTAL: 1) Început — Arap. 2) Năuc — Iritaji. 3) T — Mortiş — Sac. 4) Elin — Antet — A. 5) L — Nor — Țarus. 6) Istmuri — Orar. 7) Gili — E — Hanță. 8) Eo — Înviora — S. 9) Nit — Oe — Tetra. 10) T — Aiurea — Aer. 11) Cui — Sure — Ne.

ORIZONTAL: 1) Pește de baltă, din familia crapului (reg. Banat) — Făcută țandări (Grecia). 2) Cinstiți (reg. Bacău) — Articol — Întreprindere poligrafică (reg. Crișana). 3) Rînd neterminat! (Germania) — Epi-tropie (reg. Dobrogea). 4) Radicali organici — Mamifer car-nivor (Irak). 5) Nu — Arbore rășinos (reg. Maramureș) — Rece!

6) Șnur (Moldova) — Oraș în Uniunea Sovietică. 7) Zeița Infe-lepciunii (Grecia) — Lipsit de noțiunea moralității. 8) Stînje-nei — A indica. 9) Literă chi-rilică — Cu garanție (reg. Hunedoara) (2 cuv.) — Prietenul lui Tibișir. 10) Fărmiteț (reg. Galați) — Un fel de pisică săl-batică (pl.). 11) A împreuna — A face pete, într-un cuvînt (reg.

Brașov) — Campion (R.S. Ceho-slovacă). 12) Lovită de trăsnet (Munții Apuseni).

VERTICAL: 1) Vas cu pînze (art.) (reg. Oltenia) — Filintă rațională (art.) (reg. Ploiești). 2) A atrîna (reg. Banat) — Uriș. 3) Rumețitoare nordice (U.R.S.S.) — Lichid terapeutic — Eroul unei piese de Corneille. 4) Primul clasat — Umblă fără rost (pl.) (reg. Hunedoara). 5) Colț de stîncă (reg. Cluj) — A sunat prelung. 6) Conifer (Mediterana) — Pronume — Ig-nat — Puțin puțin! 7) Inflamație a membranei canalului auditiv — Nări întoarse (Orientul Mi-jlociu). 8) A răpit-o pe frumoasa Elena (Franța) — Nume feminin (R.P. Bulgaria). 9) Un soi de crocodil — Săturare (reg. Hunedoara). 10) Erbiu — Munți în Uniunea Sovietică. 11) Pronume — Strigați! (reg. Ploiești). 12) Lichid (reg. Maramureș) — Ca-valeriști (reg. București).

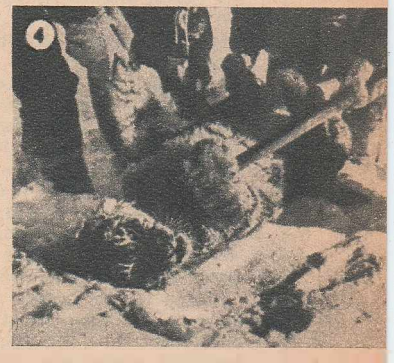
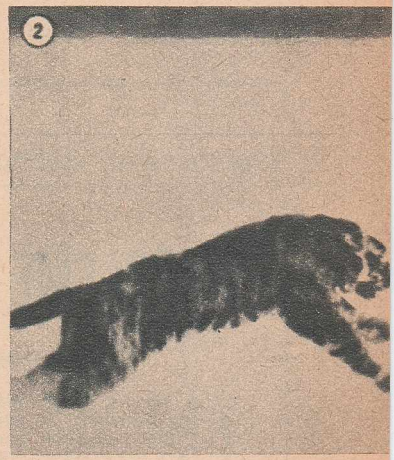

VÎNĂTOARE DE TIGRI cu simple furci de lemn

„Marele Van“, cum i se spune tigrlui în Mongolia, nu e numai stăpînul temut al junglelor tropicale, ci și un obișnuit locatar al pădurilor ce se întind, din India și Mongolia, pînă în taigana buriată și desișurile pădu-rilor coreene.

În R.S.S.A. Buriată (U.R.S.S.) vînătoarea lui are o veche tradiție, urmărind un dublu scop: protejarea renilor, cerbilor și căprio-relor ce-i cad victime — pe de o parte — cucerirea frumosului trofeu ce-l consti-tuie blana tigrlui, care la speciile din taiga are un fir ce trece de 5 cm lungime — pe de altă parte.

Vînătoarea de tigri în R.S.S.A. Buriată are speci-ficul ei. Cetele de vînători, însoțite de cîini curajoși, hărțuiesc fiara în pădure, si-lind-o să iasă în cîmp deschis. Zăpada groasă din cîmpie îngreunează mult mersul ti-grului care, hătuit de oa-meni și de cîini, în cele din urmă se împleticește, epuizat de oboseală. În acest moment vînătorii buriati pun în funcțiune armele lor tra-diționale. Acestea sînt de fapt niște simple furci de lemn, cu ajutorul cărora tigrlul e țintuit la pămînt. Imobilizată în furci, fiara este legată de picioare și apoi transportată pe niște drugi de lemn.

- ① Înarmați cu furei de lemn, vînătorii și cîinii se apropie de tigr.
- ② Tigrlul, alungat din pădure, fuge cît poate de repede prin zăpadă.
- ③ ... dar, neputînd înainta decît în salturi, obosește repede.
- ④ Prinsă în furci, fiara este imobilizată...
- ⑤ ... și, legată bine, nu mai poate face nimic. Acum e ușor de transportat.

CU AJUTORUL ȘTIINȚEI

Undele televiziunii de mîine...

În timp ce pretutindeni se speră că raza emisiunilor de televiziune va fi mărită cu ajutorul unor sateliți speciali ai Pămîntului, un grup de ingineri din Uniunea Sovietică au anunțat că sînt pe cale de a pune la punct o invenție mult mai practică pentru rezolvarea acestei probleme.

După unele amănunte apărute în presă e vorba de schimbarea radicală a elementelor de trans-port. Tehnica actuală a trans-misiilor, care se bazează pe folosirea undelor electromagne-tice, va fi modificată în sensul de a utiliza ca suport unde de gravitație. Aceste unde vor putea fi generate de mase de materie foarte mici, cum ar fi spre exemplu un electron pe care l-ai face să vibreze la o frecvență de mai multe miliarde de ori pe secundă. Recepția acestor unde s-ar face de către alți electroni, care ar avea aceeași frecvență de vibrații.

Cum în calea unor astfel de unde nu poate sta nici un obstacol (ele traversează pămîntul, apa, aerul, ca și straturile ionizate ale atmosferei), emisiunile vor fi recepționate în orice punct al globului și chiar pe alte planete, dacă se vor trimite receptoare.

Firește, e vorba deocamdată de o simplă enunțare a posibilităților acestea, dar ea a stîrnit, cum e și firesc, mare senzație în toată lumea.

Încă un secret a fost smuls materiei vii

Cercetătorii francezi Charles Sadron, directorul Institutului de macromolecule din Stras-bourg, Douzon și Polonsky au confirmat prin noi experiențe descoperirea profesorului Blumefeld din U.R.S.S. asupra proprietăților antiferomagnetice ale materiei vii, descoperind, la rîndul lor, proprietățile tero-electrice ale acesteia.

Prezentînd la Academia de științe a Franței rezultatul acestor cercetări, savantul Francis Perrin a subliniat că e vorba

de o descoperire foarte impor-tantă în domeniul biologiei, care ar putea explica multe fenomene pînă acum neexplicate și ar putea duce la aplicații practice de nebanuit.

Faptul că se știe acum precis că materia vie — respectiv substanțele ei fundamentale, cum ar fi proteinele și acidul nucleic — are proprietăți electrice și magnetice (care pînă acum erau cunoscute numai la anumite sub-stanțe minerale) constituie în-tr-adevăr un mare pas în evoluția biologiei.

O academie internațională de astronaucă

Cu prilejul Congresului inter-național de astronaucă ce a avut loc anul acesta, s-a hotărît crearea unei Academii inter-naționale, care să constituie un fel de colegiu al celor mai eminenți specialiști în materie, împărțiți pe trei secții: științifi-că, tehnică și umană.

Din colegiul acestei Academii

vor face parte nouă savanți sovietici, în frunte cu profesorii Sedov și Blagonravov.

Se ieftinește cauciucul

Se știe că metoda obținerii cauciucului sintetic din gaze petrolifere include două faze dife-rite și destul de complicate, și anume: prepararea alcoolului din gaze și producerea cauciucului din acest alcool. Or, iată că un colectiv de oameni de știință din Azerbaidjan a elaborat pentru prima oară o metodă care sim-plifică fabricația, permițînd pre-părarea cauciucului sintetic di-rect din gaze, fără a mai fi nevoie de transformarea acestora în alcool.

Cauciucul obținut pe această cale este superior tuturor produ-selor sintetice de acest gen, a-propiindu-se mult calitativ de cel natural. Iar prețul de cost revine cu 25-35% mai scăzut.

Inovația este atît de importan-tă, încît colectivul care a elabo-rat-o a fost propus pentru Pre-miul Lenin pe anul 1961.

CITITORII CĂTRE CITITORI

Chiriță Ionel, elev cl. a X-a, satul Segarcea, comuna Dra-novăț, regiunea Argeș, dorește să corespundeze cu tineri și tinere din toată țara și să facă schimb de cărți poștale ilustrate, fotografii proprii și fotografii de artiști.

Barbu Relly, Găești, Of. P.T.T.R., regiunea Argeș, dorește să corespundeze cu tineri și tinere pe toate temele și să facă schimb de cărți poștale ilustrate, timbre și fotografii.

Grigorescu Gh., Tirgoviste, str. C. Andreescu nr. 87, dorește să corespundeze pe teme de filatelie și sport și să facă schimb de vederi.

Dorese să facă schimb de cărți poștale ilustrate (vederi) următorii:

- Doveletî Karian, Brăila, str. Dumitru Sturza nr. 92;
- Mihai Silviu, Găești, str. Gh. Nicolescu nr. 21, reg. Argeș;
- Barbu Nicolae, mecanic întreținere la S.M.T. Stîlpu, raionul Buzău, reg. Ploiești; Savaș Ioan, normator la S.M.T. Stîlpu, raionul Buzău, reg. Ploiești; Vintilă Nelu, București, str. M. Eminescu nr. 129, raionul 1 Mai; Bădiceanu Ecaterina și Bădiceanu Theodora, Petroșani, str. 1 Mai nr. 40, reg. Hunedoara; Rădoane Aurel, Hunedoara, str. I.V. Stalin nr. 166; Olteanu Marcel, Pecica nr. 79, raionul Arad, reg. Banat; Florescu Virginia, Ploiești, str. N. Bălcescu nr. 35; Anica Ortansa, contabilă, Statul popular al comunei Dorobani, raionul Negru Vodă, reg. Dobrogea; Ioniță Eugenia, Găești, str. F. Sirbu nr. 8; Azram Eusebiu, Bălești, str. Victoria nr. 247, reg. Oltenia; Bogdan Ion, Segarcea, str. Reforma Agrară nr. 4, reg. Oltenia.

Scrisoare din Atena

PROBLEME ACUTE

de Iani MIHAILIDIS

În ultima vreme frământările sociale iau amploare în Grecia. Este semnificativă în acest sens greva muncitorilor constructori, care au demonstrat pe străzile Atenei sub lozincă „Noi construim blocuri și trăim în cocioabe. Muncim și n-avem ce mânca. Cerem să se pună capăt acestei situații”.

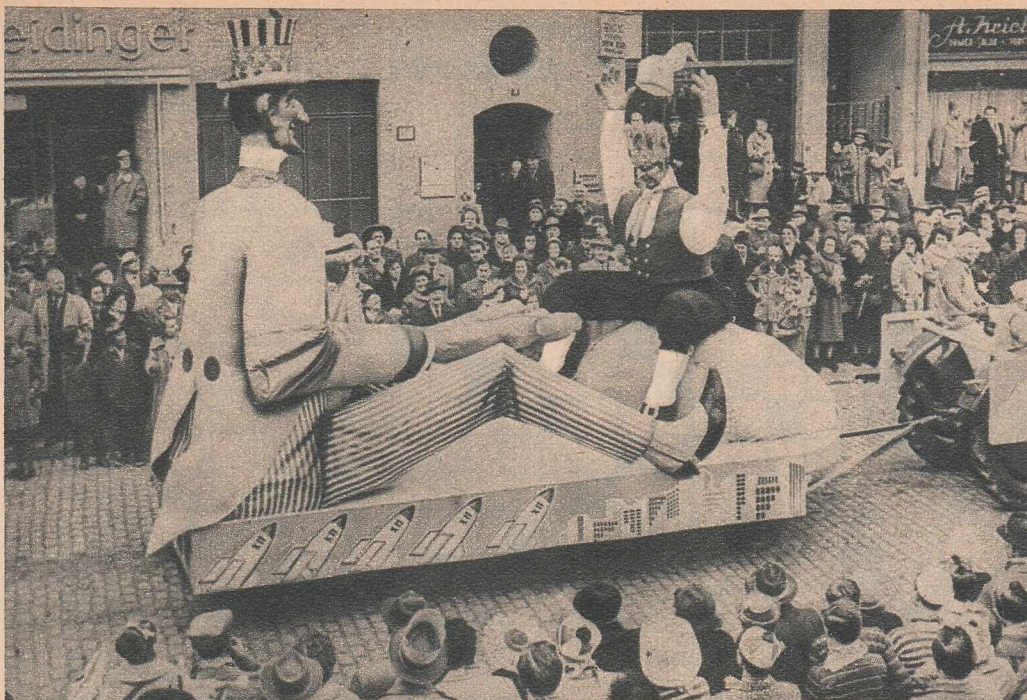
Aspecte ale acestei realități crude răzbat uneori și în ziare sau sînt relatate în incinta parlamentului de deputații opoziției. Recent, ziarul burghez „Ta Nea” arăta că numărul șomerilor totali s-a ridicat la 400 000, iar al celor parțiali la 1 500 000.

Gospodinele se întorc astăzi de la piață cu coșurile mult mai puțin încărcate decît în urmă cu cîteva luni: uleiul de măsline s-a scumpit cu 32%, brînză cu 35%, fasolea cu 53%; în general mărfurile de larg consum s-au scumpit cu 10-30%. În același timp cheltuielile militare cresc, ceea ce nu contribuie la înlăturarea greutăților economice prin care trece Grecia. Pe de altă parte tot mai mulți cetățeni greci se întrebă: „Oare asocierea Greciei la „piața comună” — în legătură cu care se poartă discuții de aproape 2 ani — ne va aduce ceva bun? Vor putea fi deslucate produsele noastre agricole, mai ales tutunul?” Răspunsurile la aceste întrebări sînt pline de scepticism, știindu-se că aderarea Greciei la „piața comună” este legată nu atît de interesul pentru însănătoșirea situației economice a acestei țări, cît de interesele politice ale N.A.T.O.

Pentru a-și asigura o situație economică mai echilibrată, Grecia, ca oricare altă țară, trebuie să se orienteze spre relații economice cu un număr cît mai mare de țări, fără nici o discriminare.

În acest sens revista lunară „Nea Ekonomia” redă în numărul său din ianuarie declarația lui Gheorghios Papadimitropoulos, președintele Asociației exportatorilor, care a spus între altele: „Din 1950 am susținut necesitatea reluării schimburilor comerciale cu Răsăritul și am fost fericiți cînd în 1960 am constatat justetea punctelor noastre de vedere, atunci cînd se confirma că o parte însemnată a produselor grecești sînt îndreptate spre Răsărit, în timp ce „piața comună” ne închide ușile”.

O afirmație realistă cuprinde și declarația prof. Anghelos Anghelopoulos, președintele Asociației de planificare, care arată că „greșeala fundamentală a politicii grecești constă în aceea că extinderea exporturilor noastre spre țările răsăritene are loc sub presiunea lucrurilor, și nu pe baza unui plan elementar.”

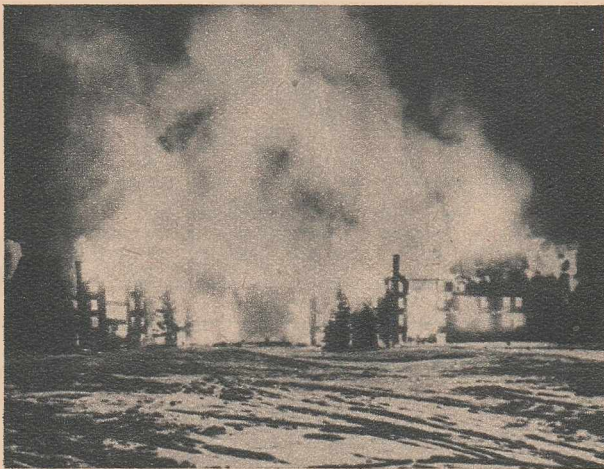
„NICI UN BAN PENTRU RACHETE!” — aceasta este semnificația carului alegoric din fotografie, care a defilat — împreună cu altele — pe străzile orașului vest-german Mainz, cu prilejul unei serbări populare. Poporul german urăște moartea atomică. El vrea să trăiască și să construiască în pace.

TRADIȚIE CIUDATĂ. În lumea fotbalului din Argentina domnește o tradiție unică în felul ei: echipa campioana este deposedată de... tricouri. Așa s-a întâmplat recent cu echipa „Independiente” din Buenos-Aires care, cîștigînd înfrîngerea decisivă cu echipa „Atlanta”, a fost nevoită să cedeze înflăcăraților ei suporteri tricourile drept trofee...

↑ „CLIENTI” ORIGINALI... Într-un magazin de obiecte de artă din Paris și-a făcut apariția într-o zi o leoaică, însoțită de stăpînul ei. Această apariție a produs panică printre ceilalți clienți, care au părăsit în mare grabă magazinul. Cu asemenea „clienți”, patronului magazinului nu-i va rămîne decît să dea faliment...

← UN URIAȘ INCENDIU a mistuit aproape pînă-n temelii marelui hotel Rigi-Kalthof de pe malul lacului Lucerna (Elveția). Cei 120 de pasageri și cei 70 de salariați ai hotelului au încercat să se salveze sîrind pe ferestrele clădirii. Au pierit în flăcări 11 persoane, iar altele au fost rănite.

LA ȘCOALA CU ... FUNICULARUL. Micuții Stefka Zvodakova și Milan Bizub, copiii unor muncitori care locuiesc la stația funicularului din Tatranska Lomnica (R.S. Cehoslovacă), se duc la școală cu funicularul pe care-l înfățișăm în fotografia din stînga. În dreapta, micuți Stefka și Milan în cabina funicularului.

CERNUȘKA ÎN COSMOS

Încă o victorie a oamenilor sovietici pe drumul cuceririi Cosmosului! La 9 martie, de pe teritoriul Uniunii Sovietice și-a luat zborul spre Cosmos a patra navă-satelit, având o greutate de 4 700 kg. Pe bordul navei, înzestrate cu o complexă aparatură științifică, se afla și un grup de „pasageri”: cățelușa Cernușka, șoareci negri, cobai, insecte și alte organisme vii, semințe de plante. După ce a parcurs o distanță imensă, realizând programul de cercetări prevăzut, nava cosmică a aterizat la comandă, în aceeași zi, în regiunea stabilită.

Scopul principal al lansării a constat în obținerea unor date suplimentare privitoare la desăvârșirea construcției și a securității navei, al cărei călător va fi omul.

Pas cu pas oamenii de știință sovietici descifrează tainele Cosmosului.

„Rușii sînt cu mult înaintea Statelor Unite în rezolvarea problemei călătoriei cosmice a omului” — scrie „New York Herald Tribune”.

„În întrecerea ruso-americană în domeniul cuceririi Cosmosului — afirmă „France Soir” — U.R.S.S. și-a mărit considerabil superioritatea asupra S.U.A.”

Reveniți pe Pământ, micii călători cosmici se simt minunați. Telespectatorii moscoviți i-au putut vedea pe cîțiva dintre ei în cadrul emisiunii din 11 martie. Cățelușa neagră din fotografie este Cernușka; cățelul alb n-a zburat încă — el este unul din cei șase „moștenitori” ai cosmonautei Strelka.

Manifestația de protest în Trafalgar Square din Londra împotriva prezenței în Anglia a submarinelor americane înzestrate cu rachete „Polaris”.

Scrisoare din Londra

UNIȚI ÎMPOTRIVA PERICOLULUI ATOMIC

Campania de „nesupunere civilă” continuă și crește în intensitate.

Luînd cuvîntul la posturile de radio și televiziune, cunoscutul filozof englez Bertrand Russell, conducătorul Comitetului celor 100, care a organizat viguroase acțiuni împotriva politicii de sinucidere atomică promovată de adepții nărmării atomice, a declarat: Această campanie de „nesupunere civilă” are loc pentru a sfărîma barierele tăcerii în jurul ericului de moarte pe care îl constituie cursa înarmării nucleare... În această acțiune de „nesupunere civilă” noi ne cerem dreptul de a trăi.

Începutul campaniei a fost lăunuit să coincidă cu sosirea la Holy Loch (Scoția) a submarinului american înzestrat cu achete nucleare „Polaris”. Astăzi, în timp ce peste 2 000 de oameni demonstrează, sfînd pe avaj în jurul clădirii Ministe-

de Diana PURCELL

rului de Război, alți 10 000 de londonezi au pornit în marș de la Trafalgar Square spre Whitehall, într-o demonstrație de solidaritate. Artiști, scriitori, studenți, oameni de știință, gospodine, părinți cu copii — toți mărșăluiau în coloane compacte și nici un ziar n-a putut să pretindă mai tîrziu că toți aceștia ar fi fost comuniști. Ei făceau parte dintre aceia care l-au văzut pe lordul Russell agățînd pe ușa ministerului pancarta prin care se cerea încetarea curselor înarmării nucleare. Nici unul dintre polițiștii care mișunau în jurul Ministerului de Război nu s-a încumetat să împiedice acțiunea de protest, fapt grăitor pentru forța și amploarea acestei mișcări de masă.

Tînrul student american Ralph Schoenman, participant la

demonstrație, a arătat mulțimii strînse în piață că declarații oficiale ale Pentagonului prevăd posibilitatea nimicirii totale a Angliei în cazul unui război nuclear. La rîndul său, reverendul Michael Scott și alți vorbitori au chemat la neplata contribuției pentru așa-numita apărare civilă (citeste: înarmare atomică — n.n.).

În timp ce la Londra demonstrațiile continuau, la Glasgow (în Scoția) a avut loc una din cele mai mari adunări antiatomice. Conduși de prof. Kenner de la Universitatea Edinboro, unul dintre oamenii de știință care au participat la fabricarea bombei lansate asupra Hiroșimei în 1945, peste 10 000 de oameni au mărșăluit pe străzi în semn de protest împotriva instalării bazei de rachete Polaris la Holy Loch. Aceasta a fost, după cum au scris ziarele, cea mai puternică demonstrație din istoria Scoției. Pentru aceeași cauză a

zădărnicită un război nuclear au demonstrat loialtă quakeri, comuniști, consilierii laboriști, muncitori, mame, studenți și profesori de la universitatea scoțiană. Ceea ce nu poate fi decît de bun augur.

De asemeni, chiar în ziua sosirii la Holy Loch a bazei plutitoare americane „Protheus”, destinate deservirii submarinelor înzestrate cu rachete nucleare „Polaris”, ca și mai tîrziu — la 8 martie — cînd și-a făcut apariția aici submarinul atomic american „Patrick Henry”, avînd la bord rachete „Polaris”, în

golful scoțian au avut loc demonstrații de protest. Încurajați de mii de scoțieni adunați pe mal, un grup de tineri, ambarcați în canoe, au încercat să ocolească patrulile polițienești și să bareze în mod simbolic, calea bazei plutitoare, iar profesorul de istorie Laurens Totter a încercat să ajungă pe submarinul american pentru a exprima protestul vehement al englezilor. Intervenția poliției, care a arestat pe cîțiva demonstranți, n-a putut înăbuși însă strigătul, „Go home, yankee”, care străbate azi Anglia de la o coastă la alta.

În apele golfului Holy Loch a avut loc o mică „bătălie” navală între tinerii demonstrați ambarcați pe canoe și vedetele poliției. În fotografie, unul din demonstrații urmărit de vedetele poliției navale.

La Holy Loch marinarii americani li s-a făcut primirea cuvenită: demonstrații de protest împotriva încercărilor de transformare a Angliei într-o bază nucleară americană.

REDACȚIA: BUCUREȘTI
PIAȚA ȘCIINȚEI

Căsuța Postală: 3507
of. 33, Tel. 17.60.10,
int. 1744

ABONAMENTE:

la toate oficiile poștale din țară și la factorii poștali și difuzorii voluntari din întreprinderi și instituții.

PREȚUL
ABONAMENTELOR:

3 luni: 26 lei
6 luni: 52 lei
un an: 104 lei

Prezentarea grafică: Ion VULPESCU. Tipărită la Combinatul Poligrafic Casa Științei I. V. Stalin.

PREȚUL REVISTEI 2 LEI

CAMPIONI MONDIALI

Un meci dramatic a încheiat campionatul mondial de handbal redus și a desemnat pe campion: echipa R.P.R. care a învins cu 9 la 8 — după prelungiri — echipa R.S. Cehoslovace.

După titlul mondial la handbal în 11 pe care-l deține echipa noastră feminină, iată-i și pe băieți obținând acest râvnit trofeu: certificatul de cei mai buni din lume.

O victorie pe care presa străină o apreciază în termeni ca aceștia: „O finală nemai-întâlnită” (Die Welt-Hamburg). „...handbaliștii români ...au dovedit o înaltă tehnică și o excepțională concepție de joc” (Sport Kurrier-Berlin). „România a realizat o senzație mondială la handbal” (Nacht Depesche — Berlinul occidental).

O victorie de mare prestigiu pe care masele largi de iubitori ai sportului din țara noastră o aplaudă din toată inima.

O victorie splendidă cu o explicație simplă: munca serioasă a handbaliștilor și antrenorilor care au știut să folosească din plin minunatele condiții pe care statul nostru le asigură dezvoltării mișcării sportive.

1

2

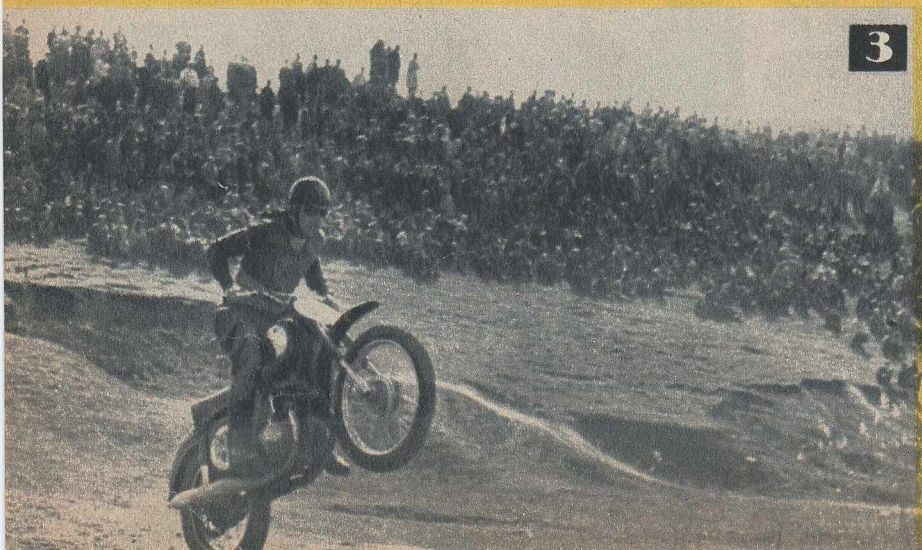
1 Campionii mondiali la handbal redus masculin: reprezentativa Republicii Populare Romine.

2 La București, handbalistele de la „Știința” au aplaudat în felul lor victoria de la Dortmund, câștigând prima repriză a finalei „Cupa campionilor europeni” (8-1) cu Dynamo-Praga.

3 20 000 de pasionați ai motociclismului au urmărit cu interes întrecerile motocrosului de duminică.

4 Fază din meciul de rugbi Dinamo București-Progresul, câștigat de Dinamo cu 9-6.

3

4

